

de zwarte

maandblad
voor het
zwarte hart
van holland
2 gulden

3

januari 1984

- 3
- INHOUD
- 3....Duitse anti-militaristen
 - 4....Reforger
 - 7....Brief van Nico L.
 - 8....Kraaknieuws
 - 10...Nederlandse RAF
 - 12...Libanon
 - 14...Goedkope stroom
 - 15...Homoseks en de PTT
 - 16...Minerva
 - 18...Nicaragua
 - 21...Goudse perikelen
 - 22...Rassenhaat
 - 25...Kultuurschok: sgreife
 - 26...Varia
 - 27...Agenda & Adressen
 - 28...Strip-van-Kees

"De Zwarte", maandblad voor het
zwarte hart van Holland.
Verschijnt in de regio Den Haag,
Leiden, Gouda en Delft.
De samenstellers voelen zich niet zon-
plaatst artikel.

REDAKTIEADRES

Postbus 10233, Den Haag

PRIJZEN

Losse nummers twee piek

Abonnement elf piek (zes nummers)

Gratis voor politieke gevangenen

BETALINGEN

Gironummer 3442401

t.n.v. "De Zwarte", Leiden

"Stort kwistig & onbeschoft"

DRUKKER

De Bijstand

Buitenom 216

Den Haag

PLAATSELIJKE ZWARTE-PUNTEN

Den Haag:

Boekhandel "De Grote Leegte"

Boskoop:

Boekhandel "De Vijfde Kolonne"

Leiden:

Infowinkel "Alarm"

Delft:

Kaffee

Hoewel de Rote Armee Fraktion al jaren over haar hoogtepunt heen is en volgens uitlatingen van de duitse opsporingsdienst nog hooguit tien leden telt, wordt de RAF nog wel gebruikt om anti-militaristische en anti-imperialistische acties te kriminaliseren en mensen te arresteren. Het opsporingsbeleid is het afgelopen jaar weer sterk verscherpt en met name het beruchte artikel 129A (ondersteuning van terroristische groepen) wordt hierbij vaak gebruikt en in toenemende mate worden er banden met de RAF gesuggereerd.

De acties richten zich met name tegen groepen die zich bezig houden met de munitietransporten van de VS, tegen mensen die contacten hebben met politieke gevangenen en tegen radicale-militante bladen.

In het vorige nummer is al geschreven over de pogingen om het berlijnse blad Radikal tot zwijgen te brengen. Andere bladen die zich regelmatig mogen 'verheugen' in de belangstelling van de politie (BKA) en regelmatig te maken hebben met invallen en processen zijn o.a. "Nordwind", "Grosse Freiheit" en "s'Blättele".

Een van de gronden tot de verscherping van de acties geeft de rechter van onderzoek Gollwitzer aan met een verwijzing naar het "Strategiepapier des Kommandobereichs der RAF Guerilla, Widerstand und Anti-imperialistisches Front" van mei 1982. Daarin wordt opgeroepen tot een gezamenlijk front tegen de VS-oorlogsstrategie in Europa, militante acties tegen munitietransporten en VS-instellingen. Zonder nadere toelichtingen worden door Gollwitzer mensen die bijvoorbeeld alleen maar munitietransporten bekijken al tot de RAF-kringen gerekend.

Tegelijk met de acties 'buiten' worden er ook maatregelen tegen politieke gevangenen 'binnen' harder. Via een 'illegaal info-systeem' zouden er contacten zijn met gevangenen die op die manier militante acties medeorganiseren.

★ razzia's

Van april tot juli vorig jaar werden er cellen-razzia's en huiszoekingen gehouden, waarbij men zocht naar dat 'illegale info-systeem'. Er werden veel brieven in beslag genomen, brieven die daarvoor nog door de censuur waren doorgelaten. Brieven die gingen over het bij elkaar plaatsen van politieke gevangenen en over de Nato-infrastructuur

en het werk van groepen tegen de munitietransporten. Sindsdien worden er nauwelijks meer brieven doorgelaten, maar ze worden in beslag genomen en leiden tot aanhoudingen en onderzoeken tegen mensen (binnen & buiten) op grond van artikel 129A.

Een van de laatste maatregelen tegen gevangenen is het verbod aan uitgeverijen en boekhandels om boeken te sturen aan Günther Sonnenberg en Roland Mayer (beiden RAF-gevangenen).

Op 14 juli werd bij een huiszoeking in Stuttgart, waarbij het feitelijk ging om 'illegale contacten met gevangenen', voor het eerst ook materiaal meegenomen over de acties tegen de munitietransporten. Weliswaar dekte het huiszoekingsbevel dat niet, het werd door de politie als toevalsvondst afgedaan, maar het was duidelijk de inleiding op het kriminaliseren van de acties.

Op 14 oktober, tegelijk met het begin van de 'hete herfst' richt het BKA zich voor het eerst openlijk op de anti-munitiegroepen. Er vinden vijf huiszoekingen plaats in Heidelberg en twee in Mannheim. De mensen uit Mannheim waren op 23 augustus waargenomen op honderden meters afstand van Kade 23 in de Rheinauer Hafen te Mannheim, waar op dat moment munitie werd overgeladen uit een boot van de firma Rhevania op Amerikaanse vrachtwagens. De aanklacht luidde: het met gevaar voor de veiligheid afbeelden van militaire installaties. De huiszoekingen werden uitgevoerd op grond van artikel 129A. In beslag genomen werden onder andere ordners met stukken over de munitietransporten en de opslag van gifgas, de oorlogsindustrie en persoonlijke aantekeningen.

Gollwitzer stelde dat ze: met het voorbereiden van storingsacties tegen de munitietransporten de Rote Armee Fraktion ondersteund hadden. Bij één van de betrokkenen werd de connectie met de RAF als volgt aangetoond: bij de paasmars van '83 had betrokkene korte tijd in een groep meegelopen die o.a. een spandoek over de gevangenisvrijheid van RAF-gevangenen bij zich had. Bij een tweede was het voldoende om op grond van artikel 129A te vervolgen: dat ze samen met de eerste was gecontroleerd.

Voor bondsrechter Gollwitzer lijkt het een uitgemaakte zaak dat pogingen om de munitietransporten te blokkeren of zelfs maar te bekijken door de RAF opgezet zijn. Op zijn minst worden dergelijke acties door de 'linkse terroristen' be-
groot.

Op 19 oktober worden weer drie woningen van mensen van het 'Anti-Munitie-Initiative Rote Signal' doorzocht. In beslag genomen werden oproepen voor de Bremerhavenactie, brochures, stadsplattengronden, ordners en enveloppen.

Het huiszoekingsbevel komt op de eerste twee bladzijden overeen met het Gollwitzer-model, dat ook bij de eerste twee acties tegen de Munitie-Initiatieven werd gebruikt. Tegen I. luidt de concrete beschuldiging: 'Bij meerdere bezoeken aan gevangenen RAF leden waren acties tegen VS-munitietransporten, met het doel de bestrijding van het VS-imperialisme, het onderwerp van gesprek (.....). Tegelijk hadden zulke bezoeken bij de beschuldigde duidelijk tot doel de organisatorische samenhang tussen de zich nog in vrijheid bevindende kommandoleden van de RAF en de gevangenen terroristen van deze groepering te verbeteren'.

Bij een tweede beschuldigde kon niet eens een direct contact met de gevangenen bewezen worden. Het was voldoende dat hij: 'nauwe contacten met I. heeft. Haar en andere personen uit RAF-kringen (?) ontmoet hij onder andere in zijn woning om aanslagen en acties tegen VS-munitietransporten te bespreken'.

Het is niet onmogelijk dat ook de Nederlandse vredesbeweging in de hetze zal worden betrokken. Op 15 november staat er in Die Welt een stukje over de versterking van de grensbewaking tussen Duitsland en Nederland. 'Experts sluiten niet uit dat de RAF proberen zal de pogingen tot radikaliseren, die door groepen uit de vredesbeweging gepropageerd wordt, aan te grijpen met aanslagen', schrijft Die Welt. En verder zou: 'de politie aanwijzingen hebben dat Susanne Albrecht (RAF) op weg was van Holland naar Keulen'.

Een andere aanwijzing dat de acties zich niet alleen tot Duitsland zullen beperken is de EEG-topconferentie die van 17 tot 19 juni in Stuttgart werd gehouden. Er werd daar gesproken over de geïntegreerde bestrijding van het terrorisme, de afschaffing van het politieke asiel en het volgens plan doorzetten van de stationering van de middenlangeafstandraketen.

Het is in ieder geval opmerkelijk dat de verscherping van het optreden van de duitse justitie met name van het laatste half jaar is en we herinneren ons allemaal het optreden van de politie in Nederland bij de Reforger-acties (zie ook elders in dit nummer).

HOU JE OREN STIL JOH!

reforger

Wil je het optreden van kisten en hun apparaat bevechten, dan stuit je op een muur van geheimhouding, elkaar de handen boven het hoofd houden, feiten verdraaien, een molen van papier, en zoveel tijd dat je het meestal maar opgeeft en zorgt zo min mogelijk met hen te maken te hebben. Dat is precies wat ze weten dat hun kracht is; van iemand een formaliteitje maken.

Dit is een voorbeeld.

September '83. Een stel aktievoerders gaan voor een trein met militair materieel (bestemd voor de Nato-oefening Reforger) liggen, onder toezien oog van de pers en politie, die de zaak vanaf het begin volgden. Een mooi schouwspel, keurig geregistreerd, gaat zich voltrekken. Let op: de mensen voor de trein met onduidelijke lading, worden drie maal onverstaabaar gesommeerd; net even meer kisten dan mensen slepen de volhoudersters weg, en, na gefotografeerd te zijn, onder dwang, worden 19 mensen naar het buro afgevoerd.

Ondertussen begint er een kolonne Amerikaanse legervoertuigen over de weg die spullen te vervoeren, inclusief de voertuigen zelf, en overgebleven aktievoerders, ondertussen flink kwaad door het opgefokte politiegeweld (met paarden, knuppels en al moest het op een oproer gelijken!), hollen, door de politie gedreven en/of achtervolgd, schreeuwen ("Yankee go home!"), gooien, worden omvergegooid, afgesneden, affijn. Tros Actua houdt er mooie beelden aan over. Nog 4 mensen worden opgepakt, niet gefotografeerd. Tot zo ver.

Even afgezien van het feit dat het misschien niet zo'n slimme aktie was en dat ik me dat niet zo goed gerealiseerd had (ik had wat meer mensen verwacht) bleef ik wel met een overdonderd gevoel zitten. Kan dat allemaal wel?

Wat voor belang hebben ze bij zo'n optreden? Affijn, dat weten we ondertussen wel, het in de kriminele hoek drukken van politiek verzet. Maar of dat allemaal zo maar kan hebben we geprobeerd uit te zoeken, met mensen uit de eerste groep, en dan met name wat betreft de fotokwestie: op de openbare weg, onder dwang, en op buro, tijdens de eerste zes uur van vasthouden (tweemaal, niet normaal!).

In de pers is er toen nogal wat aandacht besteed aan die foto's, en reacties, ook van de kant van juristen! Het kon niet! Rechterlijk gezien, maar toetsing wordt onmogelijk gemaakt door de politie en al wat daarmee samenhangend elkaar de handen boven het hoofd houdt.

Wat hebben we gedaan?

Allereerst contact gezocht met een advocaat die het geheel in de pers afkeurde; die stuurde een brief waarin werd verzocht om teruggave van de foto's aan de verantwoordelijke officier. Na wat geharrewar met de advocaat en brieven (die te laat naar ons werden gestuurd, en gezeur over betaling) hadden we contact met een andere advocaat, die iets strijdvaardiger leek, toen bleek dat de foto's die op het buro waren gemaakt op vertoon van eigen gezicht afgehaald konden worden. Dat was na ongeveer zes weken.

Er werd verteld, op de vraag of ook niet de eerste foto's teruggegeven konden worden, dat we daarvoor naar onze advocaat moesten gaan. Dat wilden we juist zo graag: niet de foto's op zich als punt van strijd, want geregistreerd sta je toch wel, maar de gerechtelijke toetsing van het eigenmachtig politie-optreden. Eindelijk eens de eisende partij in een kort geding met als spoedeisend belang: de foto's.

Echter onze advocaat bleek niet zo slagvaardig en wilde eerst nogmaals expliciet schriftelijk verzoeken om de foto's. Tesamen met de poststakingen duurde het nu al maanden. De redenen die de politie aanvoerde voor hun optreden, praktische, waren ook nog volgens richtlijnen van justitie en in bepaalde gevallen 'normale procedure'. Dat deed de advocaat nog eens twijfelen over de haalbaarheid van een kort geding. Als laatste antwoord van de politie komt echter: de meeste foto's zijn mislukt, de paar gelukten zijn vernietigd in het bijzijn van een of andere funktionaris, die wel even een handtekening wil zetten.

Sta je dan: geen enkele controle-mogelijkheid, geen mogelijkheid dan een jarenlange 'bodempcedure' over het al dan niet rechtmatig handelen. Neem in het vervolg je eigen foto maar mee.

Waar ging het nu eigenlijk om?

Het verworden van eigenmachtig optreden van de politie, in de marge die ze hebben, tot regel en uiteinde-

lijk tot wet, zodoende de macht als apparaat steeds meer uitbreidend en steeds meer greep krijgen op mensen, en de mensen steeds minder greep op het apparaat. Het gemak waarmee mensen opgepakt kunnen worden en gefotografeerd (vgl. noodtoestanden!), of foto's in beslag worden genomen (gebeurt regelmatig in R'dam) en wat er dan geregistreerd wordt valt niet te controleren. Affijn.

Terug naar de foto's. Wat zeggen de wetsartikelen, richtlijnen, burgemeester en minister hierover?

De artikelen omtrent aanhouding en inverzekeringstelling spreken over het recht om te zwijgen gedurende de eerste zes uur, om zodoende niet mee te werken aan de eigen veroordeling en daaronder valt ook fotograferen. Voor de inverzekeringstelling is het fotograferen wel toegestaan als praktijk, maar art 222 W. van strafvordering spreekt over toestemming die nodig is van de verdachte voor het maken van foto's. Art 139f spreekt over onrechtmatigheid

(W. van strafvordering) als sprake is van een kunstgreep, zoals de dwang (ook binnen door tikken of houdgreep?).

Dit gold voornamelijk voor binnen gemaakte foto's; voor buiten gelden andere, algemenere, bezwaren tegen het op de openbare weg onder dwang gefotografeerd worden. Zoals de algemene eerbiediging van de privacy, als onder andere neergelegd in de Europese verklaring van de rechten van de mens (maar ja, wie heeft daar wat aan?), de auteurswet, wat betreft het recht van de geportretteerde op het eigen portret, en de toestemming die nodig is voor openbaarmaking of opname in een register of dossier.

Maar nu de praktische argumenten van de kintenkant en ministeriële zijde: als zouden de foto's alleen maar genomen zijn ter identificatie en als bewijslast, om terstond na onderzoek vernietigd te worden, wordt van politiezijde (en officier van justitie) medegedeeld; terwijl in de circulaire van het ministerie (De Ruiter '77) wordt gesteld dat 'voor zover de wet daartoe bevoegd-

heid geeft en, zo deze bevoegdheid niet uitdrukkelijk is toegekend, voor zo ver de betrokkenen daartoe bereid kunnen worden gevonden, worden door de politie foto's vervaardigd van alle personen die als verdachte zijn aangehouden'.

En de wet (zie eerder) kent voor de eerste zes uur die bevoegdheid niet toe, maar bereid hebben ze ons ook niet gevonden!

De burgemeester van R'dam keurt het gewelddadige optreden (het onder dwang fotograferen) af, hoewel hij wat betreft het middel, 'de foto als identificatie en bewijslast', beroep doet op de hoofdofficier van justitie en als argument voert hij aan dat 'bekend is dat mensen die aktievoeren weigeren hun naam te noemen en zo bij het plegen van een strafbaar feit de verdere rechtsgang bemoeilijken'. (Ervaringen met voetbalrellen heeft dit versterkt, hoewel op zich een rare manier van aktievoeren). Hij zou zich verder beraden.

Permanente vorm?

Ik vind het allemaal teveel zichzelf tegenspreken en bovendien werpt de politie teveel mist op, als blijkt dat je je recht opeist. Voor soortgelijke dingen zou je gelijk (met informatie al klaar liggend) en een ingewerkte advokate (m/v), een kort geding moeten kunnen aanspannen, of een andere rechterlijke stap, in ieder geval in een in een vorm waarin je iets kan eisen, via bijvoorbeeld een rechtbank(?).

Gedachten aan een stichting of een koppeling (aktief) aan het juridisch klachtenburo zijn er wel. Maar je moet wel taai zijn en zelf half advokate worden, geloof ik. Tot zover. (Jos, Delft)

Kontakt in Rotterdam:
Josephstraat 117
(R'dams AntiMiliPand)
telefoon 010 - 364704

Oproep

WEGLOOPHUIS LEIDEN

Het wegloophuis zoekt vrijwilligers die bereid zijn om minimaal 12 uur (zonder vergaderingen) te werken. Wil je meer weten of je opgeven, bel dan naar doortje 130963 of els 146381

In augustus '82 is er in Leiden een pand gekraakt om er een wegloophuis voor jongeren in op te zetten. Er waren/zijn te weinig opvangadressen voor jongeren die weglopen.

Door middel van benefietfeesten en startsubsidies (eenmalig) kon begonnen worden met het opknappen van het pand. Deze laatste heeft men ontvangen van diverse fondsen. Momenteel is er eigenlijk maar één instelling waarvan men doorlopend een geldelijke ondersteuning ontvangt: eens per maand stort de hervormde diakonie een bijdrage.

Na een eerste gesprek is het voor een weggelopen jongere mogelijk om twee maanden te blijven. Ondertussen wordt er van hem/haar verwacht dat je aan andere huisvesting werkt zoals bijvoorbeeld op kamers, kraken, pleeggezin, begeleid kamerwonen etc.

Aan het verblijf zitten kosten verbonden: f10,- per dag voor broodmaaltijden en woonkosten en f2,50 voor een warme maaltijd. Het is mogelijk om een weglooptekering te krijgen: de weglooper moet dan aantonen dat hij/zij niet meer terug naar huis kan. Dit is dan een uitkering voor vier weken. De sociale dienst probeert dit dan op je ouders te verhalen.

Als de weglooper onder de 16 is dan wordt het al stukken moeilijker. De gsd wil dan soms een gesprek met de ouders erbij; er wordt dan gekeken of de situatie thuis echt onhoudbaar is.

Momenteel werken er 20 vrijwilligers. In het begin begon men enthousiast. Met zo weinig mogelijk regels het zien te rooien. Momenteel zijn er een aantal huisregels zoals bijvoorbeeld helpen in het huishouden, op tijd binnen zijn, niet blowen voor 20.00 uur en geen hard dope. Men probeert meer duidelijkheid te krijgen over hoe er met deze regels wordt omgegaan. Hiervoor wordt door de vrijwilligers in kleine groepjes doorgesproken hoe men bepaalde situaties aanpakt en wat als moeilijk wordt ervaren.

Eens per week is er een huisvergadering van de bewoners. Zij hebben een adviserende stem aan de vrijwilligersvergadering (ook 1 maal per week). Het bestuur van de stichting bestaat uit alle vrijwilligers.

Uit het grote aantal weglopers dat gebruik maakt van het wegloophuis blijkt wel hoe nodig het is om jongeren een tijdelijke opvangmogelijkheid te geven. Subsidie van de gemeente is daarbij hard nodig: ten eerste voor de weglopers die nu vrij hoge kosten hebben en ten tweede voor het onderhoud van het pand.

Ook zoekt men dus nog vrijwilligers....

ANTI MILITARISTIES BURO

Het idee om een anti-militaristisch buto op te zetten in Delft komt voort uit de behoefte iets te doen tegen geweld en onderdrukking dat ons telkens, in wat voor vorm dan ook, tegenhoudt, beperkt en, erger, terugslaat. Het leger is een exponent van dat geweld, net zoals de politie. Fascistisch en seksistisch geweld. Macht. Waar je iets tegen wilt doen, omdat het je onderdrukt. Alleen is het zoeken naar manieren, waarop je iets kan breken, frusteren, afkabbelen. En niet zelf gefrustreerd wordt of blijft.

Of door de vorm, het doel als belangrijkste stellen, het middel, wat ik verder manier zal noemen, verwaarloost en zodoende jezelf en je manieren niet ter discussie stelt. Sterker nog, jezelf afschermt voor kritiek door rücksichtslos op de 'vijand' af te stormen en vanzelfsprekend tegen een muur oploopt.

Wat je ook doet, het blijven hooguit speldeprikken of vraagtekens, die je uitdeelt, waarbij de manier en de voorbereiding veel belangrijker zijn. De informatie, de sfeer, de creativiteit.....

: Het moet leuk zijn

Waarom zo'n lange aanloop? Omdat ik zoek naar een basis en in de manier al een richting ligt besloten en me niet wil beperken, bij voorbaat, tot één manier of richting of doel (de politie is een minstens zo repressief apparaat en net zo dicht bij, dichterbij zelfs, maar daarom destemee 'gewoon', 'verkapter' en ook geaksepteerder in die zin dat 'als je je maar normaal gedraagt' je er niets mee te maken hebt).

In die zin ook de naam nog twijfelachtig, maar als idee bruikbaar, als invulbare vorm, hoewel het zich niet hoeft te beperken tot het leger.

Tussenkop: Hoe is de Delftse situatie?

Naast de officiële vredesbeweging, bestaande uit IKV-kernen en Stop de N-bom, zijn er wat groepjes bezig met anti-militarisme, elk vanuit hun specifieke hoek en op hun manier. De vredesbeweging is behoorlijk actief op een paar manieren, maar hun doelen verenigen, terwille van een maatschappelijke verbreding, daarmee een directe, persoonlijke en radicale inbreng onmogelijk makend. Kenmerkend voor de manier zijn de 'leidende figuren'.

Op anti-militaristisch gebied zijn er de volgende groepen: Defensievoorlichting Delft; een soort samenwerkingsverband tussen de Vereniging Dienstweigerders, Bond van Dienstplichtigen en de VVDM. De belangrijkste activiteit is een spreekuur voor dienstweigerders, maar ook informatie op scholen over dienstweigeren. Wel druk bezocht, maar er komt niet

meer van de grond, onder andere door gebrek aan menskracht.

Vrouwen tegen militarisme; heeft verband met de landelijke groep en treedt af en toe naar buiten door acties, zoals tegen porno in het leger, tegen Oldelft (bekend producent van apparatuur voor militaire doeleinden).

Verder nog wat los-verband figuren als anti-militaristen, anarchisten etc., die bij gelegenheid meedoen aan acties, alleen wordt er niet zoveel apart voorbereid en doet men 'gewoon mee', zoals bij Reforger en de IKV-bezetting. De groep is niet groot en kent elkaar van andere dingen, voornamelijk kraken. Mezelf reken ik ook tot de laatste groep. Contacten met R'dam en Den Haag zijn belangrijk.

Tot zover het overzichtje.

— samenkomen.

Wat ik mis is een samenkomen van verschillende mensen op één plek, waar de informatie ook is (in Delft bijvoorbeeld te combineren met de winkel DADM?), waar de vergader ruimte is, type- en stencilmachine staan etc. en dan in de binnenstad natuurlijk, waar iedereen even binnenloopt. Wie wil dat niet?

Zeker omdat Delft niet zo groot is, is het noodzakelijk om niet versnipperd bezig te zijn, of te verspreid. Bovendien is één adres voor meerdere groepen die min of meer met dezelfde dingen bezig zijn, of raakvlakken hebben, handig vanwege de contacten binnen Delft, maar ook naar andere steden toe.

Zo werkt dat bij de Voorstraat en DADM/Misfits ook; misschien kan het café aan de Voorstraat als aksieplek een betere functie krijgen en met die bedoeling is het ook heropend (12 jan jl.).

Wat is nu het perspectief voor zoiets als een anti-militaristisch buro?

Je zoekt aangrijpingspunten om het militaristische doen en denken aan de kaak te stellen; om iets duidelijk te maken en er iets tegen te doen als dat kan. Om te beginnen dicht bij huis in Delft. Als 'bolwerken' zijn daar de TH, met veel als 'zuiverwetenschappelijk' verpakt militair onderzoek (vooral vliegtuigbouw is een bolwerk van militarisme, maar ook natuurkunde en werktuigbouw); een nog te openen legermuseum, welke wordt verhuurd van Leiden

naar Delft; de militaire keuring (waar al eens een actie gevoerd is); de Oldelft optische industrie, producent van o.a. nachtkijkers (ook bekend van actie van 'vrouwen tegen militarisme'). Verder de contacten met Rotterdam en Den Haag (dichtbij en aangrijpingspunten als de haven en de kazerne, eventueel de gevangenis). Lijkt genoeg, mm?

— :De Manieren.

Je kan op tal van manieren tegen militaristisch, en daaraan gekoppeld, seksistisch denken aankijken. Er op tal van manieren 'geen vrede' meehebben, ertegen 'vechten', in die groep waar je je lekker bij voelt. Door de manier waarop je dat doet al een stukje 'wereld zonder leger cq onderdrukking' dichterbij halen.

Daarbij blijft echter belangrijk dat er niet één manier is, niet de enige absolute manier. Dat er een manier is waarop de verschillende groepen elkaar bekritisieren, maar niet verketteren. Deuren openhouden, discussieren, konfronteren, stimuleren etc.

Daarom zie ik zo'n 'buro' ook niet als een puur middel, doelgericht, maar het moet ook prettig als plek zijn, daarom zie ik combineren met andere dingen wel als een mogelijkheid en misschien zelfs noodzaak, gezien de groepen en het ruimtegebrek én het gebrek aan geld.

— : Bijeenkomst

Eind januari willen we een oriënterende, informatieve avond organiseren over het opzetten. We proberen voor deze avond wat mensen en ook informatie uit andere steden naar Delft te halen, hoewel men niet overal even inspirerend bezig is, of kampt met crises, en voor elke stad de situatie, dus ook de vorm en mensen, weer anders is. Evenals de financiering.

Heb je ideeën of tips, of kritiek, schrijf dan. Als je wilt helpen, graag... (Jos, Delft)

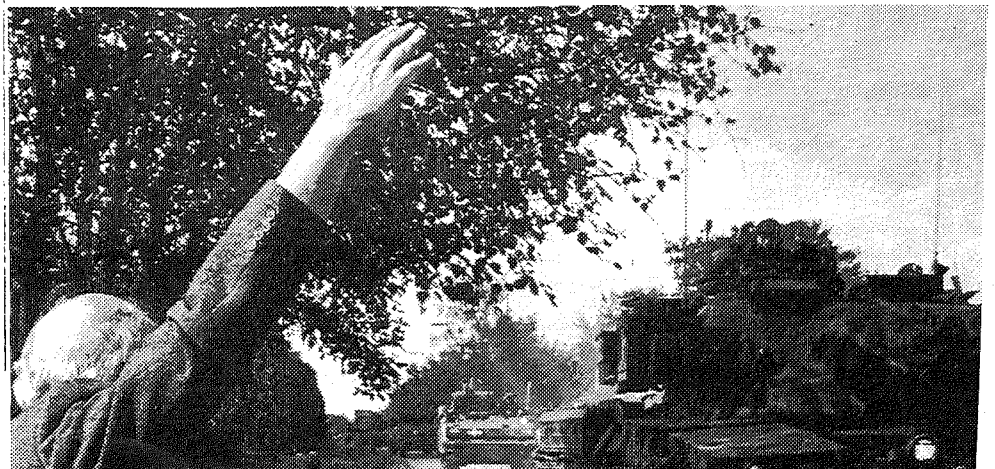
Nog wat praktische informatie:

Aankondiging volgt nog,

Kontakt met:

Adrie, tel 015 - 135840

Jos, tel 015 - 136512

beste A.

Het ligt niet in mijn schrijfstijl, mensen zwart maken, witte goden aan te schrijven. Een mens is te licht voor mijn arbeid, onderbroken in primair rood, geel blauwe tinten, een secundaire compositie, afgewogen gevoelig instrument, een weegschaal kan in totaliteit niet te zwaar belast worden, met gebroken armen, verzakt in het voetstuk.

'k zal niet over één nacht ijs gaan, maar één jaar nemen om terug te reizen naar de weldadige bron, waar de twee stromen ontspringen die het eenzame eiland omvloeien. Op weg ontmoet ik alle angsten, het zwetend gezicht verliezend, staande voor het huis van hen die mijn huis slopen, met in mijn hand de langzaam dovende rood gele waakvlam.

Ik wist niet dat zij slapen, nietsvermoedend zich te ruste hadden gelegd achter het open springende raam, ik wist niet dat het vuur in mijn hoofd en hart zijn betekenis verloren had. Is de nacht-waarin ik mij verloor anoniemer dan de dag, achteraf is alles geschiedenis geworden, een wij-symbool, waarvoor.

Op straat, vanuit een natte verloren ochtendkrant vernam ik het levensgevaar de verraderlijke suggestieve moordenaar, hervond het evenwicht in een crisis, waarin niets méér betekenis had: geen geweld, niet weer, noch meer.

In mijn plaats A. werd een sterkere leider met een verstuikte enkel na vier angstige dagen vrijgelaten door hen die schuld en boete lezend als een roman, niet buiten schot konden blijven.

Geen vuur meer, maar de oorlogsdreiging bleef, de burgemeester. De alternatieven groeiden buiten mijn gezichtsveld, ingesloten in perspectief keken multinationale reuzen neer, gelaten hun becijferde geletterde jaarverslagen tonend: pyrrhus-winst.

1933 schreef bankier Helderling (Vest-dijks vérschrijvende opheldering) de grootte vader van de ernst waarmee anno 1983 een bureau voor buitenlandse betrekkingen in Den Haag wordt bemand, dat de aan Duitsland opgelegde boetes na de 1ste w.o. een 2e wereldoorlog zouden doen volgen. Uitgerekende oorlog. De mens onderscheidt zich van het dier met verbeeldingskracht: zijn onbewuste, rechtoplopende vijand. Schijn-gestalten die niet ontsnappen aan onze eenzame zwakte: het zwarte gat omkranst door iris-pupil.

Vijftig jaren later bukt de oud burger-meester in de lage opening van mijn cel, onwennige handen, teken van verzoening. Ik vroeg vergeving voor pijn, angst onder vier ogen. Hij gaf en overtuigde mijn bijna dierlijke handelingen: een eerste batterij christelijke kruisraketten op Duitsland RUCKSICHTLOS geplaatst.

Is het drama onze gespannen complexe houding ten koste van de vrijheid. Het maatschappelijke spel waarin we ons willen verzekeren van winstkansen, verliest alle individuele vrijheid. Smoesjes, leugens om de beste wil.

Het individuele spel, ontspannen ingehouden vloeiende bewegingen brengt de tegenstander niet om het spel te doden, ontwijkt gericht langs eigen snelheid, krachtvermogen, groeit in op doelbewustheid.

Punten ter oriëntatie op 't slagveld haaks op de veldslag.

In mijn cel lach 'k, huil 'k, leef me uit door mijn bewegingen zo vertraagd gevoelig mogelijk te maken. In overeenstemming met de versteende omgeving, word ik stoned zonder druk. Ik neem deze gevangene houding aan om vrijblijvend een beeld te maken van verleden, heden en toekomst, ingrijpende veranderingen, waarnemingen op papier in klei. Het 1984 web is gespannen, in het middelpunt wacht ik af, pijnlijk hongerig.

Kreeg ik de jaarverslagen van de SHELLUNILEVERAKZOPHILIPSABN-AMRORABO in mijn handen bij de kamer van koophandel te A. een één met zich herhalende nullen, indrukwekkend tot 'k 't zag als een eenzame zaadlozing. Ik wil weten wie zijn deze giganten wiens zwarte bloed onoverkomelijke concurrentieslagen creëren, gaten in de mensenmarkt slaand, zonder visie en intuïtie.

De cijfers konden alleen spreken over germania, het trotse verleden, waarin de gouden eeuwen zich overerfd, de voorraden zich doordraaiend opstapelen tot privé-voermogens, waar ik een inbreuk op maakte, niet mag, noch ooit meer wil maken. Uit de gevangenis gekomen leef ik van het gras, als de dieren op vier poten, vrij als een vogel in de natuurlijke elementen, wind, water, vuur en op aarde.

Smeltende kristallen losten op in kleine informatiestroompjes, beekjes die zich verenigen in de stroom van een brede maatschappelijke discussie, uitmondend in een zee van eigennamen, adressen in de villawijken van R., B&W tot wie ik mij richtte. Aan het strand op het zilveren zand lagen de schelpen van bijzondere vorm en kleur, aan wie ik mijn oor te luisteren leggend, de branding van mijn bloed kon horen ruisen.

In een dal vol rozen woont meneer L., kluizenaar, lid van de raad van bestuur van AKZO, wiens oom en opa de koninklijke Shell verriikten. Rond de zevende geloofwaardige gang langs de gazen muur keek in 't groen gazon spiegelende blauwe water van een klein zwembad, de in aanbouw zijnde garage op de linkervleugel van het met riet bedekte huis.

Vijf brieven, vragende tonen, een onzekere melodie, vonden geen weerklank in de akoustische ruimte, geen enkele echo. De telefoon ging over, werd aangenomen, zonder dat ik wist wat ik moest zeggen. Geen echo. Op 't moment dat de stilte te grotesk werd, spraken we af te spreken. Het eerste en het laatste wat ik hoorde was mijn tot last geworden aanwezigheid. De inbraak in het privé.

Daartussendoor vergaten we de stank van de fabrieken, ja zelfs het gevaar in de Oosterpoortbuurt in Groningen, waar de AKZOfabrikage levensgevaarlijk woonde, de looduitstort van Billiton in 't Broek van A., de onvermijdelijke wereldoorlog, die een zaak van de politiek is geworden, het afschuwelijke communisme waarin het volk monddood de staatse elite ruim baan geeft. De schizofrene producenten van Duyvis zouten, Zendum's wonderbaarlijke gaatjesvullerij.

In onze op de spits gedreven aanwezigheid kon ik geen woorden meer vinden voor de dumping van Organon's hormonen in de beerput van weggedrukte armoede.

De brug over onze kloof werkt als valluik, iedere dag stort de prooi, die we van zijn waarde beroven, zoals de brug van haar funktie, en offeren aan de god die ons deze luxe heeft toebedeeld. Iedere dag streelt de zon enkele momenten over mijn witte huid op de bodem van deze kloof die ik heb verlaten om nooit meer terug te keren tot haar schaamte die geen geheim kon blijven. De herinneringen behoren ook tot mijn wereld, mijn werkelijkheid.

VAN SPEYCKSTRAAT

Van de panden in de Haagse Van Speijkstraat 50-56 zijn er drie in eigendom van de Rijks Gebouwen Dienst en één in het bezit van een partikulier. De bewoners hebben de partikulier aangeboden om huur te betalen, maar daar is nog niet op gereageerd.

De RGD heeft de bewoners een gebruikerskontraat aangeboden. Dit kontraat is bedoeld om ons er gemakkelijk uit te zetten. Vervangende woonruimte wordt in dit kontraat niet genoemd. Er staat in dat de RGD tot het tijdelijk in gebruik geven is overgegaan, om onnodige leegstand te voorkomen. Dat is écht niet zo.

We kunnen het kontraat in deze vorm niet tekenen. Natuurlijk blijft het erg positief dat de RGD ons wil legaliseren. In juni is de RGD verplicht om te beginnen met de verbouwing tot HAT-eenheden, die ze dan aan de gemeente geven. Die HAT-eenheden zijn erg duur daarom hebben de bewoners een ander plan bedacht. De bewoners willen de panden in zelfwerkzaamheid opknappen, zodat de huur laag blijft. En ze willen er blijven wonen.

Op negen januari hebben we daarover een gesprek gevoerd met wethouder Van Otterloo. Hij wees het plan van de bewoners van de hand omdat de gemeente dan vele tienduizenden gulden subsidie misloopt.

Op de vraag waar we dan moeten wonen zei hij: waarom gaan jullie niet terug naar waar je vandaan komt?

Groeten uit de Van Speijk. Volgende keer: meer!

GMC STORY

"Heden drie en twintig april negentienhonderd één en tachtig verschenen voor mij, Maarten van Dorp, notaris der standplaats Gouda.....".

Het begin van de statuten van het Gouds Muzikanten Collectief (GMC) en het begin van een vereniging die wil proberen een eind te maken aan het apartheidbeleid van de gemeente Gouda ten aanzien van de popmuzikanten.

De eerste belangrijke doelstelling die werd aangepakt was het bij elkaar brengen van de groepjes muzikanten die in Gouda verspreid zijn. Dit werd geprobeerd door in de kroeg-sociëteit de Gonz elke woensdagavond muzikantencafé te houden.

In de twee jaar dat dit heeft mogen duren waren er op deze avond optredens jam-sessies, try-outs, thema avonden, workshops, video's, films usw.

Het was een tijd waarin het goed ging met het GMC, in die zin, dat het eerste doel bereikt leek te worden; het vormen van een blok.

Hierdoor kon er ook op politiek gebied een klein overwinninkje geboekt worden. De culturele raad in Gouda erkende het GMC als vertegenwoordiger van de belangen van de goudse popmuzikant. Klinkt allemaal heel leuk, maar hiermee was de popmuziek zelf nog lang niet erkend als kunst- en cultuurvorm, om nog maar te zwijgen over hoe B&W het geheel zag.

Maar ondertussen had het GMC 80 geregistreerde leden die allemaal even hard omhoog zaten als het bijvoorbeeld ging om oefenruimte. Op dat moment gebeurde er een paar lullige dingen (lente '83). De gemeente kwam op het merkwaardige idee in een groot pand, schuin tegenover de Gonz, een stel oude mensen te huisvesten. En die vonden, natuurlijk, de (live)muziek veel te hard, en daarom werd de vergunning van de Gonz maar gewoon ingetrokken.

Logisch gevolg van het sluiten van de Gonz: het GMC op straat. Na een paar maanden zeuren bij de gemeente werd het GMC twee lokalen aangeboden in een oud verlaten schoolgebouw, op het Paradijs.

Toch leuk van ze, zou je denken;vergeet het maar.

Even later bleek dat de ruimte die ze voor ons in gedachten hadden door een paar bands gekraakt waren en werden gebruikt als oefenruimte. Omdat het GMC er is om bands van de straat in oefenruimte te helpen en niet andersom, werd er gevraagd om twee andere lege lokalen binnen het gebouw. Antwoord van grondzaken: take it or leave it.

En of het GMC nou wilde of niet, tegen de krakers werd een ontruimingsprocedure gestart. Het gevolg hiervan was: ruzie tussen de krakers en het GMC, die beiden dezelfde doelstelling hadden, en de gemeente die buiten schot bleef.

Op zich hoefde er nog niet zo veel aan de hand te zijn, omdat het GMC aan de huurvoorwaarden zou kunnen voldoen. De prijs is f100,- per maand per lokaal, wat te betalen is, en de gemeente zou al het nodige werk verrichten zoals elektriciteit en water aanleggen, om de ruimte gebruikklaar te maken. Hierdoor zouden de ruimtes toch benut kunnen worden, waardoor de bands die eruit gezet waren weer terug konden komen, maar nu in een gelegaliseerde ruimte.

Maar na de ontruiming, ondertussen was het alweer november geworden, kwam de gemeente met een huurkontraat aanzetten waarin stond dat ze helemaal niet aan onderhoud en aanleg van water en elektriciteit zouden doen, en dat er tussen 9.00 uur en 18.00 uur niet gespeeld mocht worden.

Voorwaarden die voor het GMC niet te aanvaarden zijn, omdat er voor de uitbreidingen en het herstel van het achterstallig onderhoud geen geld is. De tweede reden waarom de zaak geblokkeerd werd, was dat de huurprijs voor de bands veel te hoog werd omdat er alleen maar 's avonds gespeeld kon worden. Er zouden dus maar een paar bands zijn die de huurprijs moesten opbrengen.

November was kunstmaand in Gouda. Een maand met ekstra aandacht voor kunst en cultuur, en leuk dat het was.

ZWARE IJSSELSTENEN

AMSTERDAM

Sinds enige tijd komt ook in Gouda het verschijnsel voor dat niet belanghebbers de aanval hebben geopend op gekraakte panden. Deze aanval wordt uitgevoerd door gegroepeerde puberale jochies in de leeftijd van 14 tot 20 jaar.

Dieptepunt hierin vormt IJssellaan 99. Dit pand, eigendom van huisjesmelker De Bruijn, van het kaliber waar zelfs de honden van kotsen, werd op 5 september 1983 gekraakt. Tot groot genoegen van de buurtbewoners overigens. De Bruijn zelf maakte er, behoudens de gebruikelijke eigendomsrechtelijke prietpraat, weinig toeren om.

We begonnen ons voor te bereiden op een lang, gelukkig en goedkoop wonen. Totdat er op 19 oktober op de deur werd geklopt (zeg maar: hij werd eruit geschopt), het was nog lang geen sinterklaas, dus die was het niet. Wie het wel was is onbekend maar even daarna was er wel een groep jongens die luidruchtig een sprintje trokken. Snel daarna trad het krakersalarm in werking, waardoor binnen vijf minuten de straat halfvol stond met halfvergane auto's en geleende fietsen. Van de hardlopende deurinschoppers echter geen spoor.

De 31ste van die maand werd deze voorstelling herhaald. Nu werden i.p.v. krakers mensen in werking gesteld die ervoor worden betaald, die jongens in dure golfies en snelle jassies. Zij hadden meer sukses. . . . Er konden vijf jongens, mede op getuigenis van een buurtbewoner, worden aangehouden. Deze jongens ontkenden alles en werden prompt weer vrijgelaten. De dag daarop geen daden maar woorden, kreten als sieg heil en het brengen van de hitlergroet werden gericht op één van ons, die toevallig een duitser is.

Op 5 december werd er wel een bijzondere surprise aangeboden, namelijk een steen door de ruit van de woonkamer. Het wordt eentonig, maar ook hier wensten de initiatiefnemers anoniem te blijven. Op 18 december was het ook voor het keukenraam de tijd gekomen om heen te gaan. Ook hiervan was de oorzaak een flink uit de kluiten gewassen baksteen, die zijn verbrijzelende werk deed.

Hierna bleek de enige oplossing dan maar stevig gaas voor de ramen te spijkeren. Sindsdien is er niets meer gebeurd. We hopen dat het zo blijft en dat er geen nieuwe verrassingen bedacht worden.

Deze toestanden van half-fascistische groepjes beginnen navolging te krijgen. Zo is ook in het kraakpand op Vest 18 al enkele keren voorgekomen dat voorwerpen per luchtpost door het raam zijn gearriveerd.

Het begint allemaal wat minder leuk en gezellig te worden in Gouda.

Will not be continued. We hope!

Singel 114 in Amsterdam blijft historie maken. Na drie knokploegontruïmingen en drie herkraken werd het pand half december nu weer eens door de BATRA (via het dak) ontruïmd. Zonder enige waarschuwing vooraf. De bewoners mochten in de haast nog wat kleeren meenemen en stonden weer op straat.

De grond waarop deurwaarder Denijs liet ontruïmen was de nieuwste spekulatantentruuk, namelijk de veilingakte waarmee Citex BV het pand had overgenomen van de Friesch-Groningse Hypotheekbank. Voordat Citex BV het pand kocht voor slechts 65.000 gulden (lekker goedkoop, maar ja, het was ten slotte gekraakt), met als extraatje een WIR-premie van 6.500 gulden, was het al een leuk speculatie-objekt geweest.

Bogra BV uit Nijmegen kocht het voor 337.500 gulden en vangt 33.750 gulden WIR-premie. Ze lieten het financieren door de Friesch-Groningse, maar betaalden niet af, waarop de Friesch-Groningse het huis volgens kontrakt mocht laten veilen. Citex BV wordt de gelukkige eigenaar.

In het veilingkontraat staat onder andere: "De verkoper is, konform het bepaalde in art. 20 lid 3 van voormelde algemene voorwaarden, verplicht het verkochte met al het zijne en de zijnen op de dag van dagvaardiging te hebben ontruïmd". Aldus geschiedt. Zonder gerechtelijke tussenkomst, wat bij de Heidenstruiktruuk nog wel noodzakelijk is, werd op deze grond ontruïmd, waar bij Van Thijn bereidwillig zijn privéleger inzet. De krakers zijn uiteraard "de zijnen" van de Friesch-Groningse Hypotheekbank en Bogra BV.

de rechter

Twee dagen na de ontruïming wordt Singel 114 weer eens herkraakt. Van Thijn c.s. voelen kennelijk nattigheid, want ze worden niet direkt opnieuw ontruïmd, hoewel het pand inmiddels door "kraakwachten wordt bewoond". Om toch te voorkomen dat er weer op basis van de veilingakte ontruïmd zal

worden, wordt er een kort geding aangespannen.

Mr Asscher van de amsterdamsche rechtbank heeft nu, donderdag 13 januari, beslist dat de ontruïming door de politie niet rechtsgeldig was, dat de eigenaar "het recht tot ontruïming niet aan de acte van veiling kon ontlenen". Op straffe van een dwangsom van 100.000 gulden is er een nieuwe ontruïming op basis van de veilingsakte verboden.

Doordat het pand inmiddels door kraakwachten was betrokken is de kans toch groot dat er alsnog ontruïmd kan worden op basis van huisvredebreuk.

Het voordeel is hooguit dat er niet zo snel opnieuw met deze Heidenstruiktruukvariant ontruïmd kan worden (het is natuurlijk de vraag wat hoger beroep oplevert), dat er dus niet even bij de notaris een ontruïming wordt geregeld.

De eigenaar is nu ook schadeplichtig aan de krakers, omdat hij onrechtmatig heeft laten ontruïmen, maar met een te verwachten speculatiewinst van pak weg drie ton, na een nieuwe lege verkoop, zal dat wel geen probleem zijn.

Jongens proberen politie-wagen op te blazen

Den Haag - De Haagse politie heeft vanmorgen acht jongens en een meisje gearresteerd naar aanleiding van geweldadigheden tijdens de jaarwisseling. Drie van hen hebben zo is nu pas bekend geworden, tijdens die nacht op de Gooilaan met een zelfgemaakte bom geprobeerd op afstand een politieauto op te blazen. Dit mislukte doordat de bom naast in plaats van onder de wagen tot ontplofing kwam.

De drie arrestanten zijn een 16-jarige scholier, een 17-jarige scholier en diens 18-jarige broer. De oudste vluchtte het dak van hun huis op maar kon worden ingerekend. Een van de drie heeft bekend. Het drietal heeft het ontwerp van de bom volgens de politie vermoedelijk uit het handboek voor anarchisten.

kra'ken (kraakte, h. gekraakt)
laten horen; krakende wagens
pen) het langst iem. m⁹ ee
cheem leeft soms lang: 2 stu

Niets nieuws onder de zon

een of andere inlichtingendienst. Inhoudelijk raakt de brief kant noch wal, er worden dingen door elkaar gehaald en pertinente onzin verkondigd. Bijvoorbeeld worden RAF en Revolutionaire Zellen op één lijn gezet. Voor de auteurs van de brief is een "Baader-Meinhof-groep" identiek met een "Revolutionaire Cel", terwijl mensen die zichzelf nauw verbonden achten met deze groepen toch beter hadden moeten weten. Hierdoor is het al duidelijk dat het om buitenstaanders gaat die geen kaas hebben gegeten van de theoretische overwegingen van de RAF en de RZ. In principe zou de brief ook door goedwillende prutsers inelkaar gezet kunnen zijn, maar wanneer je ook naar het taalgebruik van de brief kijkt, wordt ook hier het handwerk van hogere machten zichtbaar.

Ten eerste is de spelling uiterst konventioneel. Bijvoorbeeld wordt overal waar volgens de officieel spelling een "c" in plaats van "k" moet staan, staat ie er ook. In het enige waarin de brief "k" in plaats van "c" gebruikt wordt, namelijk in "praktijk" heeft dit volgens VanDale de voorkeur. Hoofdletters worden ook volgens de regels gebruikt, behalve bij het achtervoegsel "-nederland" achter "Rode Leger Fractie", maar hierdoor krijgt de afgekorte naam iets van een maotistische splintergroep à la KEN-ml, KAO-ml - een fout die nut heeft.

Ook het woordgebruik is op een enkele fout na, zoals "oproep tot alle revolutionaire cellen", wat "oproep aan...." had moeten zijn, uiterst konventioneel. De terminologie waarmee bepaalde zaken aangeduid worden is die van een braaf burger volgens wie het huidige systeem het juiste is. Uitdrukkingen zoals "onze regering", "democratische middelen", "Baader-Meinhof-groep" en "terreur tegen de staat" geven eerder blijk van instemming met het systeem als van een afkeuring. Maar er kan meer over de kringen waaruit de RLF-nl stamt afgeleid worden. Terwijl in de oproep door het gebruik van krachttermen als "revolutionaire cellen", "uitbuiten" en "kameraden van de praktische revolutie", maar ook door de naam van de groep de suggestie gewekt wordt dat de auteurs van de brief uit de geleerden van het militante verzet stammen, wordt uit het gedeelte "Geachte Redactie" wel heel erg duidelijk dat de brief nergens anders dan op het bureau van een niet al te slimme BVD'er vervaardigd kan zijn. Gebruikte formuleringen zoals "Geachte Redactie" en "bij voorbaat onze dank" en het gebruik van "u" behoren net als de eerder genoemde uitdrukkingen zoals "onze regering" tot het formele jargon van een ambtenaar in functie, niet tot het taalgebruik van militante groepen. De BVD is een competente overheidsdienst voor dit soort aangelegenheden, dus...

Verder valt op dat de RLF-nl nogal slordig met het achterlaten van sporen omspringt. Bij de "aanslag" op de eerste kamer werden telefoonsprekken met het ANP en smeris gevoerd; de brief is netjes getypt en typomachines hebben zoals bekend ieder hun eigen handschrift (bijvoorbeeld staan in de brief "D" en kleine letter "e" dichter opeen als andere letterparen en is de "w" een beetje vuil). Het lijkt alsof het er niet toe doet en gezien alle aanwijzingen doet het er toch niet toe. Voor de BVD is de hele show misschien realistisch, op mij komt het over als een erg goedkope vermomming.

In 1904 werd de russische premier Plechwe vermoord door de gevechtsorganisatie van de sociaal-revolutionairen. Topfunctionaris daarin en in de tsaristische geheime politie Ochrana was ene Azew, die meehiel aan de aanslag op zijn hoogste baas. Sindsdien is er weinig veranderd. Een jonger voorbeeld is de moord op J. Kennedy, ogenschijnlijk slachtoffer van een kommunistisch komplot, maar in werkelijkheid van de CIA- drie letters die bijna waarmerk zijn voor dit soort bezigheden.

In 1974 werd de Italiaanse geheime dienst SID opgeheven, omdat bekend was geworden dat meerdere bomaanslagen vanaf 1969, zowel "anarchistische" als "neo-fascistische", voor haar rekening kwamen.

De eerste bommen die aan het einde van de jaren zestig in West-Berlijn werden gelegd waren geleverd door ene Peter Urbach, medewerker van de Verfassungsschutz (VS) een soort Duitse BVD. Ook nu nog laat deze dienst zich niet onbetuigt van dit soort activiteiten. Afgelopen jaar werden na rellen van de kit met autonomen in Krefeld (anti-Bush-deno) en Bremerhaven (tegen munitie-transport) twee personen gearresteerd die aan de smeris door hun onvermoeibare inzet extra opvielen. Na hun arrestatie bleken de medewerkers van respectievelijk de Berlijnse en Frankfurter VS. De VS-agent uit Frankfurt had geruime tijd vóór de demonstratie in Bremerhaven met een op kosten van de VS gehuurd busje helmen en dergelijke daarheen gebracht, zodat ze niet bij politiekontroles vooraf in beslag genomen konden worden. Doordat de politie ter plaatse niet van het eigenlijke beroep van het tweetal wist werden arrestatiebevelen uitgevaardigd en werd hun dubbelrol bekend.

Ook in Nederland heeft de smeris er een handje van. Bij de metrodemonstratie eind 1980 en de demonstratie tegen de NO-toestand rond de Luyk (november '82) waren politieprovokateurs drukdoende een knuppelpartij van de kit te legitimeren, wat in het eerste geval lukte. De RLF-nl barst in deze traditie.

het motief

Over blijft de vraag, wat voor zin heeft het voor de BVD en co. zelf op oorlogspad te gaan. Er zijn volgens mij vier belangrijke redenen, maar er zijn er ongetwijfeld meer:

1. omdat er geen verbinding te vinden is tussen verzet hier en het oostblok konstrueert de BVD met fake-organisaties als de RLF-nl die zelf maar, om meteen ook alle Neumannetjes in hun leugens te bevestigen om de eigen bezigheden te legitimeren.
2. nepbommen waardoor het leven bedreigt wordt van door de meeste mensen als onschuldig beschouwde personen, waarmee andere zich onschuldig voelende mensen zich identificeren kunnen, dragen alleen maar bij aan een versterkte roep om meer politie en repressie en bovendien zorgen ze voor vervreemding van militante en niet-militante groepen binnen het verzet. Terrorisme als oplossing en niet als probleem voor de machthebbers.
3. Door het vormen van een groep als de RLF-nl kan de BVD zich een ingang proberen te verschaffen in de voor

hun vaak onbegrijpelijke structuren van het hedendaags verzet. Omdat verklikkers niet of nauwelijks gevonden kunnen worden, is infiltratie de enige oplossing voor de BVD om meer te weten te komen, al is een complete groep volgens mij niet de beste weg.

4. Door een warrige brief en merkwaardige aanslagen kan geprobeerd worden de stemming te peilen. De reakties, die ingaan op inhoudelijke aspecten, vormen ook voor hun een goede graadmeter van wat te verwachten is. Onzin, die een reactie vereist, is een prima manier zoiets mogelijk te maken.

een nepbom

Terwijl de brief in de "Zwarte" op zichzelf als een slag in de lucht gezien kan worden van mensen die flinken hebben horen luiden, maakt de melding van de "aanslagen" van de RLF-nl elke twijfel overbodig.

Op 13 september vorig jaar werd een namaakbom gelegd bij de eerste kamer. Korte tijd moesten de wijze dames en heren hun middagdutje in de groene banken onderbreken. De nepbommelding werd door het RLF-nl opgeëist om te protesteren tegen de boycotmaatregelen die tegen de Sovjet-Unie waren afgekondigd na het neerhalen van een Koreaans passagiersvliegtuig met vluchtnummer 007.

Een aanslag die op het eerste gezicht gepleegd zou moeten zijn door fervente Moskou-fans. Maar die plegen niet zulke aanslagen, om het simpele feit dat Moskou tegen is, zeker als het ter meerdere glorie van Moskou gebracht wordt. Wanneer aanhangers van Oostblokregimes afvallen als bewerkstellers van de nepbommelding, blijven alleen westerse machtkonsentraties over als mogelijke daders - zij zijn verder de enigen die belang hebben bij de boycotmaatregelen. Onder die machtkonsentraties behoren dit soort activiteiten tot het werkterrein van de inlichtingendiensten oftewel de BVD en consorten. Bovendien kan zo'n aanslag alleen in de perfide gedachtenwereld van extreem anti-kommunistische kringen, die er heilig van overtuigd zijn dat het Oostblok op alle mogelijke manieren probeert het systeem in het "vrije westen" te ondermijnen - kortom, mensen die dezelfde uiterst rechtse opvattingen hebben als de hardcore van de inlichtingendiensten.

Tenslotte: wie anders komt op het bizarre idee een aanslag te plegen op een zo irrelevant staatsorgaan als de eerste kamer, dat meer om wille van de traditie dan om het praktische nut in stand wordt gehouden?

Tot slot nog dit: er bestaat natuurlijk een klein kansje, dat er echt een groepje wereldvreemde stuntelaars bestaat, die opricht opereren onder de naam "Rode Leger Fractie-nederland" maar die wel heel erg droef zijn.

Sherlock Holmes

En als de RLF nu wel de verschillende (nep)bommen heeft gelegd en de BVD alleen de briefjes heeft geschreven?
Watson

LIBANON

De situatie in Libanon laat vandaag de dag zo'n ingewikkeld beeld zien, dat de interpretatie van de gebeurtenissen daar, het begrijpen van de standpunten en strijddoelen van de verschillende partijen moeilijk is.

Hier volgt een voortzetting van een eerder verschenen artikel in "De Zwarte". Opnieuw een opsomming van groeperingen, dit maal toegespitst op Libanon, een overzicht van de strijdpunten en ontwikkelingsstadia van de partijen; om zo, al beschrijvende, mogelijk perspectieven van het konflikt te ontwikkelen.

de standpunten

De officiële regering in Libanon wordt tegenwoordig gedragen door een regeringscoalitie met Gemayel aan het hoofd. Hij werd gekozen door middel van schijnverkiezingen, in opvolging van zijn broer, die op de vooravond van de verkiezingen met de hele falangistische hofhouding de lucht in vloog.

Het regeringsstandpunt wordt bepaald door christen-marionieten van falangistische inslag, die de boventoon voeren in een verzameling conservatieve elementen uit de religieuze hoek. Dit is natuurlijk heel wat anders dan een vertegenwoordiging van de verschillende religieuze groeperingen van het land.

Alhoewel de regeringsoppositie qua structuur zeer uiteenlopend en versplinterd is, heeft zij zich onlangs opnieuw geformeerd in een Front van Nationale Redding ondersteund door de Syriërs en in het leven geroepen in juli '83 door de Drusenleider Jumblatt te Baalbek, gelegen in de Bekaa-vallei. Het front heeft als gezamenlijke doelstelling de strijd tegen de overheersing van de falange en tegen het Libanees-Israëliësch akkoord.

Erin zitten Franjieh, leider van de syrisch gezinde christen-marionieten uit noord Libanon, met als uitvalsbasis Zghorta, Karameh, leider van de soennitische moslims uit noord Libanon, met Tripoli als concentratiepunt, Walid Jur'latt, drusenleider en hoofd van de progressieve socialistische partij.

De partijen en organisaties, die in het Front samenwerken en allemaal weer hun eigen gewapende militie erop na houden, zijn enerzijds authentieke libaneese partijen, zoals bijvoorbeeld de progressieve socialistische partij, de communistische partij van George Hawi en de libaneese communistische organi-

satie van Moshin Ibrahim; anderzijds maken ook door Syrië geïnspireerde partijen er deel van uit, zoals de sociaal-nationale syrische partij van Inaam Raad de organisatie van de Baathpartij in Libanon, de arabische democratische partij met hun gewapende afdeling de Pink Panthers, die door de broer van de syrische president Assad georganiseerd is, en ten slotte nog de libische splitsing van de arabische socialistische partij.

Het front streeft niet naar een gewapende en tegen de regering Gemayel gerichte opstand. Dit heeft een aantal tegenstellingen opgeleverd met groepen die het Front voor een vorm van samenwerking hadden aangepeild en die zich door een meer radicale houding in de strijd tegen het regeringsbeleid onderscheiden.

Eén van hen is de beweging van de Schiiten van Amal, opgericht door Mussa Sadr (die tijdens zijn verblijf in Lybië verdwenen is), de para-militaire organisatie van Nabih Berri, die een vergaarbak is van een miljoen Schiiten, die zich met Iran verbonden voelen.

De schiitische bevolking heeft eigenlijk nooit een adequate deelname aan de libaneese economie kunnen hebben en hun woongebied, dat voor het overgrote deel door Israël bezet was, viel, na de terugtrekking van de bezettingstroepen in handen van majoor Haddad, de trouwe, onlangs overleden, vasal van de zionisten.

De dialectische tegenstelling binnen de oppositie tegen de regering verhindert geenszins een gezamenlijke gewapende strijd, die begonnen werd met de slacht om Beiroet en die nu wordt voortgezet in het gehele gebied om het Shoefgebergte.

De territoriale situatie in het Shoefgebergte is vergelijkbaar met die van het schiitisch territorium, met één groot verschil: het balkaniseringsproces in Libanon, zoals de zionisten het willen, wordt nagestreefd door de creatie van een Drusenstaat, die de dubbele functie

zou moeten hebben van enerzijds een bufferstaat en anderzijds een afzetgebied voor israelische produkten.

De Drusen wijzen de beschuldigingen falikant van de hand dat ze zich voor zo'n plan laten gebruiken, maar er zijn genoeg bewijzen aan te voeren om deze hypothese te staven. Het Shoefgebergte is daarom juist bestemd om een heel heet hangijzer te blijven, ook omdat bij de 'terugtrekking' van de israelische bezettingstroepen de drusenmeerderheid de overhand over de christen-marionetische gemeenschap gaat krijgen. Dit feit brengt de falangisten in staat van alarm en dreigt de contacten tussen hen en de zionisten in een crisis te brengen.

Een andere tegenstelling tussen de falangisten en Israël ligt besloten in de bestemming voor Zuid Libanon, dat ten zuiden van de Awalirivier onder controle van de troepen van ex-majoor Haddad zou moeten blijven en daarmee buiten het invloedsbereik van de regering.

De laatste gebeurtenissen bevestigen twee wezenlijke aspecten:

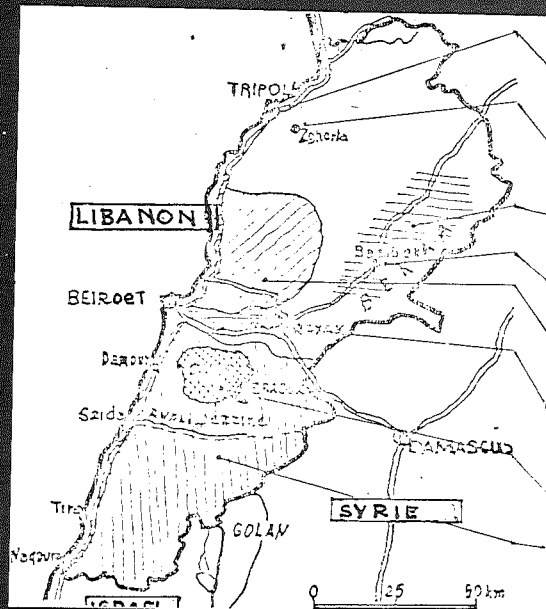
- intern willen de regering en de reguliere troepen met geweld hun eigen autoriteit gevestigd zien. Wanneer we spreken van 'reguliere troepen' gaat het vooral over falangistische militie, die na het vertrek van de palestijnen uit Beiroet overgegaan zijn in dienst van de Libaneese regering en daarmee het er voor het zeggen hebben.

Anderzijds bestaat er eigenlijk helemaal geen vertegenwoordiging van de regeringscoalitie, behalve dat de vertegenwoordigers door middel van algemene verkiezingen gekozen zijn; hun politiek programma staat echter in

duidelijke tegenstelling tot de wensen van de bevolking. Deze feiten voeren tot de polarisering van de uiteenzettingen tussen de regeringstroepen en alle overige gewapende eenheden. Bovendien verhinderde tot vorig jaar de aanwezigheid van de palestijnen de opstand van de ene richting tegen de andere.

- Strategisch gezien draagt de instabiliteit in het gebied ertoe bij, dat de kans dat Libanon opgedeeld wordt, wordt vergroot; en daarom probeert men de huidige staat van verdeeldheid tussen de gebieden te handhaven.

Men zou Libanon in de volgende regio's verdeeld kunnen zien:

- 1) pro syrische Soenieten van Karameh, Schiitische milities PLO van Arafat
- 2) christen-maronieten van ex-president Franjeh
- 3) syrische troepen, palestijnse rebellen, pro-iraanse schiitische milities, iraniers, ASALA
- 4) gebied onder invloed van Syrië en van moslim-soenieten
- 5) gebied gekontroleerd door de regeringstroepen (falangistische en reguliere libaneese eenheden)
- 6) Hoogte van Metn (waar de eerste Syrische troepenterugtrekking zou moeten plaatsvinden)
- 7) door de Drusen gekontroleerd gebied
- 8) door Israël en de troepen van ex-jaar Haddad beheerd gebied

1) In het noorden de onder de invloed van de Syriërs gehouden regio van de soenieten van Karameh (gebied rond Tripoli) en van de christen-maronieten van ex-president Franjeh.

2) In de Bekaa-vallei een onder directe syrische controle staande regio, waar de gewapende milities van de palestijnse tegenstanders van Arafat en de milities van de libaneese en iraanse schiïten aanwezig zijn;

3) In het centrum van het land een deel van de berg Libanon, dat door falangistische milities wordt gekontroleerd, de zone van Beiroet en omgeving, die de centrale regering in haar macht heeft. De regio van de Drusen in het Shoefgebergte, het zuiden, vanaf Saida tot aan de grens, dat onder de bezetting van de Israëliëten en hun verscheiden bondgenoot majoor Haddad staat.

De israelitische terugtrekking heeft de status quo versterkt, terwijl Syrië van haar kant met haar aanwezigheid te koop loopt om uiteindelijk haar positie in de vredesonderhandelingen te verbeteren.

wat doen nu de supermachten

De rol van de 'internationale vredesmacht' blijkt duidelijk uit de gevechten in het Shoefgebergte en de omsingeling van Beiroet door het Front: in feite dienden de soldaten van de 'internationale vredesmacht' door hun opstelling op strategisch belangrijke punten, ter verdediging van de regering, als afsperning van de weg, waarlangs het Front in haar aanval aan het optrekken was; hun betrokkenheid kon dus niet anders dan tegen de progressieve krachten gericht zijn.

Vanzelfsprekend kunnen we niet met een logische beschrijving alleen genoegen nemen, omdat de plaatselijke opstelling gekozen werd op grond van een heel nauwkeurig politiek doel.

Wanneer de centrale regering van Gemayel niet in staat zou zijn het machtsvacuüm, dat door Israël's terugtrekking ontstaat, enigermate op te vullen, zou de basisvoorwaarde voor de VS strategie in Libanon wegvallen. Deze is in feite gebaseerd op de hypothese van een verenigd sterk Libanon onder een rechtse, amerika-vriendelijke leiding.

Dan zou ook het Amerikaanse plan wegvallen van een directe controle op een strategisch zeer belangrijk gebied, en zou het Reagan-plan definitief van de baan zijn, dat een verenigd Libanon en een federatie van de PLO en Cisjordanie onder koning Hoessein behelst. De verplichting van de VS is daarom ook kortgeleden bevestigd en versterkt ter ondersteuning van de centrale regering, zowel op directe manier (door logistische hulp en de interventies van de mariniers) als ook op indirecte (door opleiding en bewapening van de regeringstroepen in een verhoogd tempo).

Een ander punt van strategisch belang voor de VS is het verkrijgen van de basis, gelegen op de Baroekberg, het controle- en observatiepunt bij uitstek voor een gebied van honderden kilometers, en van groot belang voor het net van bases voor de 'snelle interventie macht' (RDF), dat reeds in het midden oosten is opgezet.

Om het allemaal nog ingewikkelder te maken, ontwikkelt zich de israelische strategie nu, wat Libanon betreft, in tegenstelling tot de VS en in overeenstemming met Syrië. Het aftreden van de regering Begin kan begrepen worden als poging van Israël om storing en vertraging van de door de VS voorgestelde oplossing te bewerken.

Syrië, die het openlijke verzet bin-

nen de gelederen van de PLO ondersteunt, probeert haar alternatieve visie door te zetten, alternatief zowel ten opzichte van het Reagan-plan, als ook ten opzichte van het Arabische plan, dat eigenlijk door de PLO van Arafat ontworpen werd. De syrische visie wordt aan de hand van twee mogelijkheden ontwikkeld, die van twee verschillende hypothesen uitgaan:

- De Libanonkrisis in verbinding brengen met de herovering van de Golanhoogte, of
- vormgeving aan de visie van een Groot-Syrisch-Rijk, met permanente beschikking over een deel van het bezette Libanon en afstand van de Golanhoogte.

De USSR heeft een voorkeur getoond voor de politieke initiatieven van Syrië, liever dan te proberen de PLO weer bijeen te krijgen, uiteindelijk om de Amerikaanse plannen te dwarsbomen en haar militaire aanwezigheid in Syrië te verzekeren.

In ruil hiervoor zou de USSR de steun van Syrië krijgen voor deelname -gelijkwaardig aan de VS- aan de internationale vredesconferentie voor het midden-oosten.

De Amerikaanse presidentsverkiezing oefent een sterk negatieve invloed uit op het tempo van de realisering van de verschillende vredesinitiatieven; alles dreigt tot 1985 bevroren te worden, wanneer of Reagan herkozen wordt, of

de verkiezing van een nieuwe president uiteindelijk zal toegeven aan Syrië, om haar ware gezicht te laten zien, namelijk haar partijkeuze voor de PLO.

Intussen houden zowel de Amerikaanse als syrische diplomaten de officieuze onderhandelingskanalen op.

HOE JE STROOM BETALBAAR MAAKT

Dit is een handleiding waarmee je de stroom-meter achteruit kunt laten lopen. Niemand merkt het alleen jijzelf én je beurs. Vergeet niet dat 220 Volt dodelijk kan zijn. Gebruik goed geïsoleerd gereedschap en droge schoenen met dikke rubberen zolen.

ZEGELS

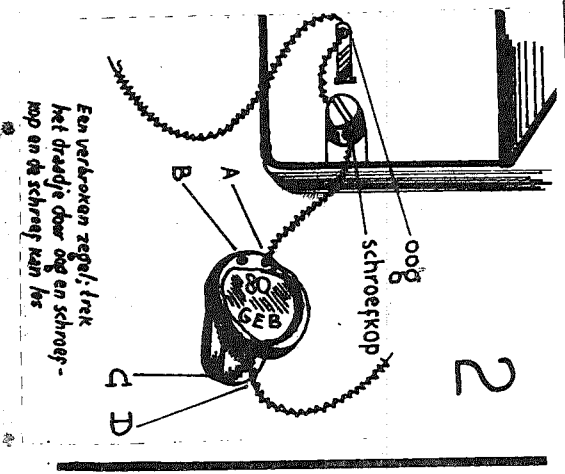
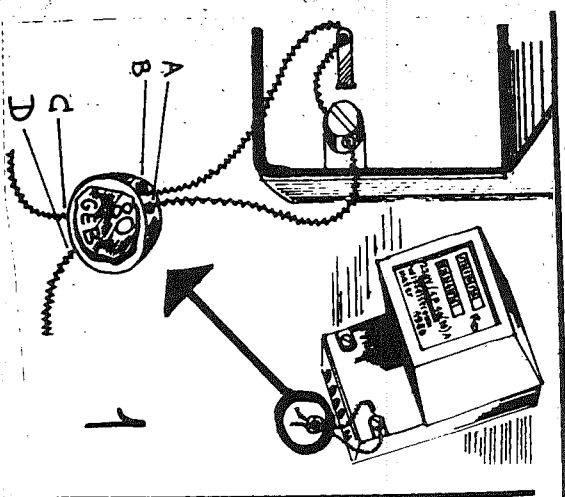
Delen van de elektrische installatie waar je niet aan mag zitten zijn altijd verzegeld. Op plaatje 1 zie je zo'n zegel; in zeite een dubbel gevouwen stukje lood waarbij de vouw langs de Gattjes A&B loopt. Bij C&D zie je een spleetje, waar de draadjes tussen geklemd zitten.

VERBREKEN

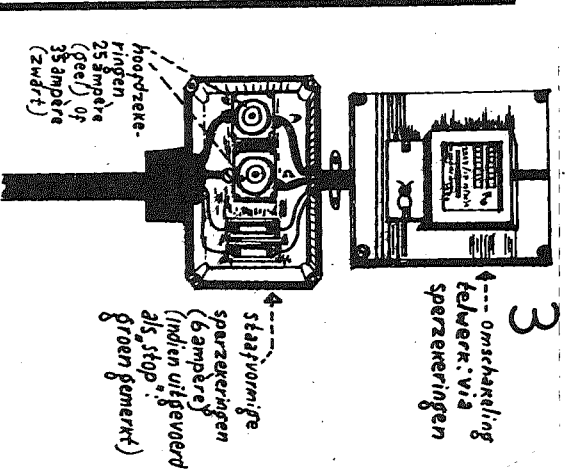
Maak met een dun spijkertje en dun metalen plaatje het spleetje geleidelijk groter. Tot je één van de twee draad-eindjes door de zegel naar buiten kunt trekken. Zie plaatje 2. Trek het draadje door het oog en de schroefkop, en de zaak is toegankelijk. Zegel en draadje uiteraard goed bewaren!

VERZEGELEN

Het draadje door oog, schroefkop en zegel leiden, houd een cuve lap om de zegel om beschadigingen te voorkomen. Knip met een niet-scherpe tang de zegel langzaam dicht. Daar is weinig kracht voor nodig.

Een verbroken zegel; trek het draadje door oog en schroefkop en de schroef van los.

Interieur zegelbloos

HOOFDDRAADEN

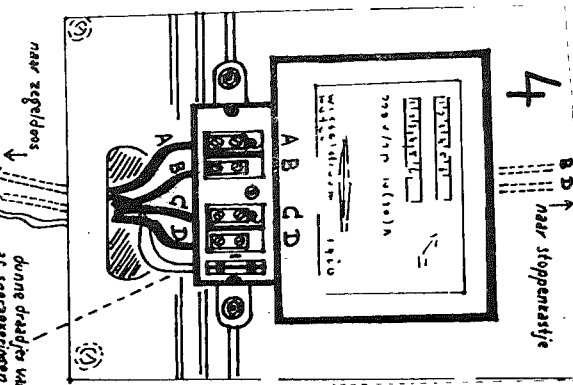
Begin altijd met de installatie spanningstrijf te maken. Open de spanningsvrij de doos onder de meter; verzegelde doos hoofd- en spoerzekerings zich de hoofd- en spoerzekerings bevinden. Hoofddraade-ringen draai je er op dezelfde manier uit als gewone stopper. Als de spoerzekerings staaf-vormig zijn verwijder je ze voorzichtig met een goed geïsoleerde tang. Raak nooit metalen delen aan!

TERUGDRAAIEN

Onderstaand verhaal geldt voor meters die met vier dikke draden zijn aangesloten. (meestal zo) Zie plaatje 4.

Werkwijze: Controleer met een spanningszoeker eerst of er geen spanning meer op de draden van de meter staat. Nu verwisselen we draad A en B met elkaar.

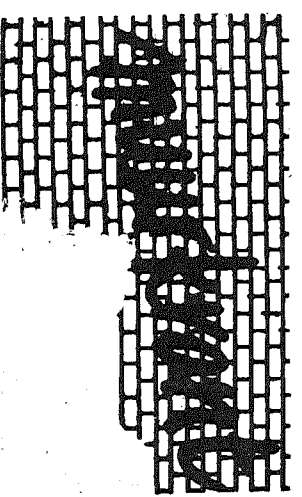
Hierna verwisselen we draad C en D met elkaar. Duw de draager voordat je ze weer vast schroeft zo ver mogelijk in de aansluit-stripsjes en draai beide schroeven van elk stripje goed vast.

Interieur aansluittype meter

LAASTE WAARSCHUWING.....

Wanneer alle zekeringen weer zijn gemonteerd loopt de meter achteruit. Dat bespaart je bergen geld. Prima, er is echter één maar..... Dat is dat je bijhoudt wanneer de meter-opnemer kan langs komen. Daarvóór heb je natuurlijk alles weer in oorspronkelijke staat hersteld en bovendien verzegeld. Houd bij welke stand het GEB het laatst heeft genoteerd. Dan loop je niet het risico dat de meter te ver terug draait.

HOMOSEXUALITEIT EN OQ

Nou Doeë (zie de vorige Zwarte), jij durft. Ik kon je stukje "Homoseksualiteit OQ" echt niet anders lezen als zijnde je eigen heiligverklaring. Nou wil de paus over het algemeen niet zo meewerken met ons soort mensen, maar toch. Je stukje proza is bij mij behoorlijk in het verkeerde keelgat geschoten.

Ik heb het gevoel alsof er een hele roedel olifanten op mijn pik heeft staan dansen, maar desondanks zal ik trachten een serieuze reactie te geven. Dat is moeilijk, daar je dingen door elkaar haalt en uitermate grof en simplistisch overkomt. Laat ik het illustreren met een anekdote.

Er stond onlangs een ingezonden brief in het NRC, waarin een vrouw zich erover beklagde dat de Nederlandse Staat het nodig vindt om iemands geslacht in het paspoort te vermelden. Tot zover oké; ik kan ook geen goede redenen bedenken waarom dat wel zou moeten. Maar toen verslikte ik me. Ze noemde daarom het paspoort van een Nederlandse man een 'niet vrouw verklaring', naar analogie van de beruchte 'niet jood verklaringen'. Ze ondertekende met haar meisjesnaam (Hieke Sniijders-Borst); een duidelijke 'niet man verklaring'. Maar ter zake: zo doorgedraaid vond ik jouw stukje ook.

Ik ben anarchist (modieus hè?) en toch (hemeltje lief) over het algemeen behept met hetero neigingen. Alles echter op een vriendelijke manier, zodat als er iemand last van zou hebben, dan ben ik dat alleen zelf. Waar haal jij dan het onbeschofte lef vandaan om mij op één lijn te stellen met lieden die tegen kernwapens zijn maar vóór de kruisraket? Dat bedoel ik met uitermate grof. Het sleutelwoord is NORM.

In deez' maatschappij is de heteroseks tot norm verheven. Onzinnig natuurlijk omdat iedereen lekker zelf moet weten waar hij/zij haar/zijn geneugten haalt (uiteraard slechts met de instemming van de andere partij).

Maar dan ga je de zaken door elkaar halen. Namelijk door te beweren dat ik, indien ik mijn pleziertjes voornamelijk put uit de heteroseks, niet alleen de norm wil volgen (m.a.w. ik doe het niet omdat ik het echt wil, maar omdat de maatschappij het voorschrijft), maar daardoor ook medebepalend ben voor die norm. Bovendien denk jij dan te kunnen bepalen dat mijn verdere opvattingen dan ook niet zuiver op de graad zijn (zie de vergelijking met de kernwapens).

Omdat mijn gedragingen op bepaalde punten overeenstemmen met de heersende normen maak jij de fout om te denken dat ik daarmee instem met het feit dat die normen gesteld zijn. Het tegendeel is waar: ik ben er van overtuigd dat het een zootje zou worden als mijn leven norm zou zijn. Overigens: jij bent duidelijk wel voor normen, want jij wil je homoseksualiteit tot norm verheven zien. En waarom? Omdat je dan minder kans loopt op een "blauwtje"?

Ach, ik wil hiermee helemaal niet beweren dat er niet een stuk homoseksualiteit in mij zou zijn. Maar Jezus is ook in mij, omdat ik net als hij er niet van hou om mensen te doden. Maar daar is niet mee gezegd dat ik Jezus ben. Ik zal niet proberen om over het water te lopen, noch wil ik eindigen aan een latwerk.

Voor de duidelijkheid: ik neuk zoals ik dat wil en niet zoals jij dat graag zou zien (ik neuk ten slotte niet met jou). En ik doe dat omdat ik het lekker vind op deze manier (als er wat lekkerders wordt uitgevonden blijf ik het erbij doen) en niet omdat de maatschappij het zo wil. Er zullen nog wel wat onoverkomelijkheden aan zitten (door opvoeding e.d.) maar die probeer ik te onderkennen en te beteren.

Overigens: ik heb je brief nog een keertje overgelezen en overall waar "homo" stond "hetero" gelezen en andersom. Wil je me geloven: het was net of ik DS Glashouwer van de EO hoorde.

Joep Doeï

TUSSEN DE PTT- RADEREN

In de vorige Zwarte werd al verteld dat de PTT spinnijdig is op de krakers van het huisje aan de Zeestraat, pal achter de imposante kantoren van de Centrale Directie (zat die nog niet in Groningen?).

Ook werd al aangegeven dat de PTT in Den Haag meer in de melk te brokkelen heeft dan bijvoorbeeld het gemeentebestuur of de politie. Hier weer een paar voorbeeldjes van de afgelopen weken.

De drie meter hoge stalen schutting, hartstikke onwettig, is nog steeds niet weggehaald. Toen de bewoner van het huisje er na een ochtend hard werken in geslaagd was om er een kiertje in te maken, want anders moet hij steeds de ladder gebruiken, werd hij een paar uur in de bak gegooid wegens beschadiging of zo.

De Haagse Courant kwam de bewoner interviewen. Na wééééén kwam er eindelijk een artikel in de krant, heel negatief, met alleen uitspraken van PTT-ers. De PTT zou de telefoon van de Haagse Courant eens af kunnen sluiten.....

De wijkagent ziet de hele kraak wel zitten, ook niet oké; een hele hoge piet van de politie, een kolonel of een majoor, komt persoonlijk ter plaatse beweren dat het allemaal helemaal niet mag (stel je voor: de kit zonder telefoon).

Oh ja, intussen is de metselaar ook nog langs geweest, om de ramen dicht te metselen. Deze kerel had nog iets menselijk; toen hij hoorde hoe de vork in de steel zat, is hij zonder te metselen vertrokken.

Verder schijnt de PTT ineens na tientallen jaren VERBOUWINGSPLANEN te hebben met het huisje. Hebben ze nu eindelijk geld bij elkaar?

Voor wie het interessant vindt om eens te zien wie er nou eigenlijk echt de lakens uitdelen in een stad als Den Haag, dus de grote beleggers die Scheveningen hebben gesloopt, de krankzinnige bloembollenhandelaar Bakker, de onderwereld, het koningshuis en de PTT, kan zijn hart ophalen aan het gedonderjaag in de Zeestraat.

Maar droevig blijft het.

DE CORPUS

leiden

De Leidse Universiteit is van oudsher de plaats waar de toekomstige bovenlaag opgeleid wordt. Sinds tijden hoort daar als vast onderdeel het studentencorps Minerva bij, waarvan ongeveer een vijfde van alle Leidse studenten lid is. Een illustere genootschap, waar het kroost van de unperten elkaar en de drank leert kennen, een garantie voor een latere hoge functie. Het is bijvoorbeeld traditie dat de Leidse burgemeester Corps-lid is geweest. Het merendeel van de leden is niet bepaald links te noemen. Een dissident lid van het corps omschreef de daar heersende opvattingen als volgt: "Minerva is geen bolwerk van hedendaags fascisme. Maar omdat ik....de werkelijkheid....niet wil verzwijgen zal ik ongetwijfeld veel Minervaleden moeten teleurstellen: Minerva is wel één bolwerk van conservatisme, discriminatie, sexismen en racisme". "Veel leden van Minerva koesteren....overeenkomstig het stereotype beeld, een conservatieve tot reaktionaire maatschappijvisie".

Sexisme uit zich o.a. in de ongenegde jaarclubs (= groep leden die in hetzelfde jaar lid is geworden) en de gangbare aanduiding "galeuten" voor vrouwen. Na 12 uur 's nachts zijn de vrouwelijke leden bijna tot onbeschermd wild verheven. Over homoseksualiteit valt op de vereniging Minerva niet te praten.. Het is ondenkbaar dat homoseksuelen zich op de sociëteit Minerva als zodanig zouden gedragen...Ligt de vrouwenemancipatie al uiterst moeilijk op Minerva; de emancipatie van homoseksuelen, langs welke weg dan ook, is er onbegonnen werk". "Racisme...behoort op Minerva...tot de "bon ton". In de kleine kring, vooral na alcoholgebruik, wil het nogal eens de kop op steken. Ik heb een hele serie racistische incidenten meegemaakt...De meeste berusten

op stereotypen als de "luie neger" of de "onbetrouwbare jood", hoewel ik (maar dat zeer incidenteel) de mythe van het "joodse komplot" en de "inferioriteit van de neger" ook heb horen verkondigen".

Maar discriminatie uit zich in een meerderwaardigheidsgevoel, dat bij corpsleden sterk aanwezig is. Als corpsstudenten (liefst met een

hoge, poenerige afkomst) voelen zij zich mijlen verheven boven de rest van de wereld "knorren" en "gepeupel". Dit elitaire gedrag in de vorm van bekakt taalgebruik, "korrekte kleding", pesterijen en het veroorzaken van overlast, heeft in Leiden veel kwaad bloed gezet. Het woord "student" is voor een groot aantal Leidenaren een scheldwoord en mensen met de uiterlijke verschijning van een corpsbal of -elle lopen een verhoogde kans om een paar klappen op te lopen. Nieuwe corpsleden wordt verteld nooit 's avonds alleen volkswijken in te gaan. Typierend is dat in het politie-jaarverslag van '83 als goed voornemen voor '84 wordt genoemd: Studenten ook verder als gewone mensen te zien...

De tegenstellingen worden in Leiden nog versterkt doordat Leiden één van de armste steden van Nederland is en de studenten uit de rijkste families stammen.

Pro Patria

Maar ook binnen Minerva bestaan er gradaties. Pro Patria is daarvan waarschijnlijk wel de ergste. Wat binnen de rest van het corps verdedigd gebeurt, gebeurt bij het "vlaggenschip" van "Hare Majesteits Eerste" openlijk: nationalisme, sexismen etc. worden volstrekt normaal gevonden. Zelfs binnen de rest van het corps bestaan weerstanden tegen Pro Patria: meermalen is voorgesteld Pro Patria op te heffen en sinds 1979 staat ze onder curatele van het bestuur van Minerva. Sinds 1981 mogen pas vrouwelijke corpsstudenten lid worden.

Een kleine greep uit de heldendaden van Pro Patria geeft ongeveer aan op welke lijn zij zitten:

- door goede banden met de legertop worden op kosten van defensie schietoefeningen gehouden op de Waalsdorpervlakte en wordt deelgenomen aan Erewachten bij Koninginne- en Prinsjesdag samen met weerbaarheidsgroepen uit Delft, Amsterdam, Groningen en Wageningen.
- ontmoetingen met topfiguren uit het militaire apparaat, zoals bijvoorbeeld Luns
- bij studentenstakingen begin jaren '70 werden stakende studenten bedreigt door Pro Patrialeden met hockey-sticks
- in 1979 brachten Pro Patrialeden de Hitlergroet en scholden een bewoonster van het huis waarin zij woonden uit voor "bruine teef". Toen de Stichting Studentenhuisvesting probeerde de engekken uit hun kamers te zetten, kreeg ze in eerste instantie gelijk. In tweede instantie mochten ze blijven van de rechter, die ook een corpslid was een aardig staaltje van klassejustitie
- Pro Patria konkel met neo-fascistische Vlaamse groepen; na een bezoek in 1979 aan Waterloo om een bijdrage te leveren aan de taalsrijd, lieten ze een ruïne en een hoop onbetaalde rekeningen achter, hierna werd Pro Patria onder curatele gesteld.
- bij het laatste lustrum in hetzelfde jaar defileerde Pro Patria met automatiese wapens.

Treffend zijn de ervaringen van een medewerker van het universiteitsblad "Mare": toen hij stond toe te kijken hoe Pro Patrialeden gehuld in legerpak eerstejaars "nullen" het strand lieten schoonmaken met een tandenborstel bij wijze van "ontgroening", vroeg een Duitse toerist hem of het soms een neo-fascistische organisatie was, die aan het oefenen was...

Anti-Patria

de citaten komen uit: Aart Brouwer - "De Corpsbal: waarheid of verdichtsel?" in: Correl 9^e-jaargang nr 5 (november '79). meer informatie over Minerva en Pro Patria: "Nog meer snikken en glimlachjes. Over de Leidsche Student" 1979 Leidse Studentenbond, Kaiserstraat 25 Leiden.

Fascistisch gedrag

Relschoppers moeten flat ontruimen

DEN HAAG (ANP) — Vijf bewoners van studentenflats in Leiden moesten voor 17 november hun kamer ontruimen wegens hun aandeel in een „fascistische” rel op het terrein van het studentencollegium. Zo luidt het vonnis van de president van de rechtbank in Den Haag, mr J. H. Blaauw, in een kort geding dat de verhuurder van deze flats, de stichting Leidse Studentenhuisvesting, tegen zeven studenten had aangespannen. Twee van hen hebben inmiddels hun kamer verlaten.

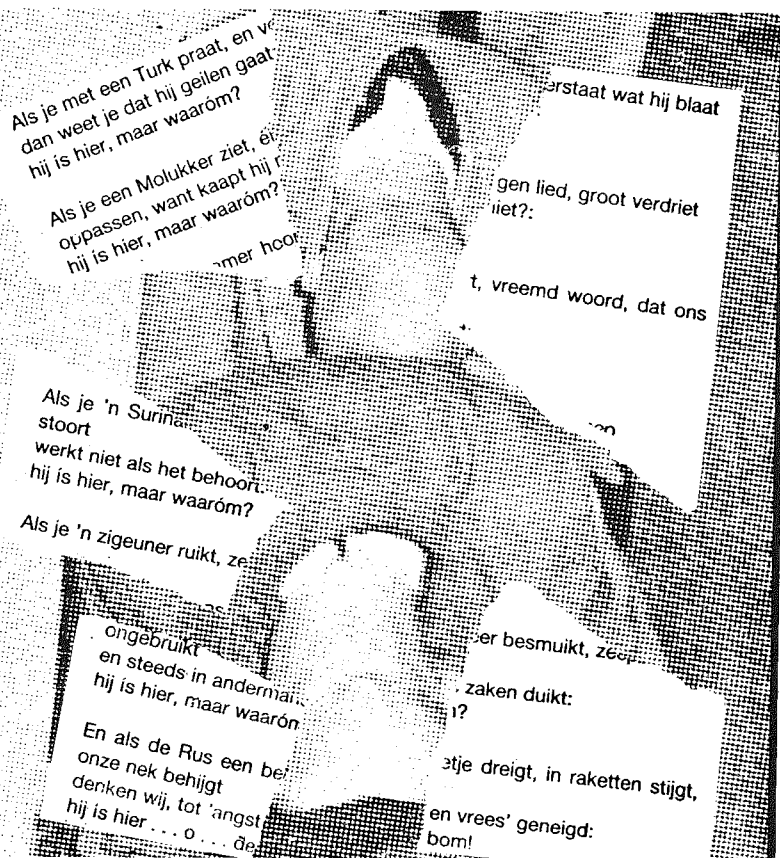
Mr Blaauw achtte het bewezen dat de zeven behoorden tot de groep studenten die in de nacht van 5 op 6 augustus op het terrein van het complex nazistische liederen zong en fascistische en discriminerende kreten slaakte. Hij wees hiermee de stellige ontkenningen van de gedaagden van de hand. De vele getuigenverklaringen wijzen erop dat de studenten zich schuldig hebben gemaakt aan „ernstige handelingen die een maatregel rechtvaardigen”, aldus het vonnis.

De studenten zouden bovendien door intimidatie en het lastig vallen van medebewoners de sfeer op het complex al geruime tijd hebben bedorven. Mr Blaauw noemde deze misdragingen ook in de studentenwereld hoogst ongewenst. Tijdens de rechtszitting, een week geleden, betoogden de gedaagden dat de sfeer op het complex goed was op een enkel „normaal” studentikoos incident na.

Mr Blaauw vergeleek de ongerechtigdheid van de samenkomst van de fascistische jongeren in Soest, het afgelopen weekeinde. Hij zei dat beseft moet worden dat het hier belangrijke voorvallen betreft. De bewoners van het studentencollegium zongen in de bewuste nacht „alle joden mussen erschossen werden” en riepen tegen kleurlingen gerichte leuzen.

Pro Patria paradeert voor de Leidse notabelen

Na klacht over racistisch gedicht Minerva

Almanak in beslag genomen

(Van een onzer verslaggevers)
LEIDEN — De politie heeft vandaag de resterende oplage van de jaarlijkse almanak van het Leidse studentekorps Minerva in beslag genomen. Dit gebeurde op last van de Haagse officier van justitie mr. H. Klein Breteier. Volgens de officier van justitie bevat de almanak een gedicht waarin Turken, Surinamers, Marokkanen en Molukkers op grond van hun ras of godsdienst worden beledigd.

Woensdag werd tegen de inhoud een klacht ingediend. In het gedicht, dat is getiteld 'Bom vol',

wordt op ondubbelzinnige wijze een aantal bevolkingsgroepen beledigd. Zo luidt bijvoorbeeld de eerste regel: "Als je met een Turk praat, en verstaat wat hij blaait dan weet je dat hij geilen gaat". Verderop wordt gemeld dat je voor Molukkers moet oppassen omdat ze kapen, Surinamers werken niet en Zigeuners stinken en stelen.

Overigens is ook de koffiejuifvrouw van het Gorlaeus-laboratorium de dupe geworden van deze studentikoze vuilspuiterij. Haar werd gevraagd te poseren voor een foto bij een gedicht. Zij

schrok zich rot toen ze de inhoud las, zo vertelde ze aan het universitaire weekblad Mare. "Het is een rotgedicht. Ik heb ze nog gevraagd wat voor gedicht het was, maar dat was geheim zeiden ze". In dat blad heeft Almanak-redacteur Nicolaas Brandjes nog geprobeerd een en ander goed te praten. Volgens hem moest alles niet zo letterlijk worden genomen. En hij zei vervolgens: "Kijk, ik sta nog steeds achter de inhoud van dit gedicht". Van de almanak zouden nog tweehonderd exemplaren in voorraad zijn.

Nicaragua is de laatste tijd weer veel in het nieuws. De aanhoudende bedreigingen van buitenaf, de invasie op Grenada en onlangs het vertrek van arbeidersbrigaden vanuit West-Europa.

Hier volgt een interview met een Berlijner, die net terug was van een twee-jarig verblijf in Nicaragua. Het is een vertaling uit de 'Radikal' van december.

Vr. Kun je beschrijven hoe op dit moment de stemming in het land zelf is, hoe er met de bedreiging van buitenaf wordt omgegaan?

A. In tegenstelling tot de mineurstemming die ik hier in Duitsland aantref, versterken de Nicaraguanen juist hun vastberadenheid om zich er niet door de machtswellust van Reagan onder te laten krijgen. Voor Reagan is politiek ook de ruzies met de Sowjetunie, uitsluitend binnenlandse politiek. Hij wil graag president spelen en liefst zo lang mogelijk. Voor dat doel ensceneert hij bijvoorbeeld een televisieshow met echte doden op Grenada, wat echter overkomt als een film, waarin hij James Bond is met vliegdekschepen en heldhaftigheid. In Nicaragua heeft hij datzelfde met de Somozabenden geprobeerd, maar dat is niet helemaal volgens plan verlopen. Op de vierde herdenkingsdag van de revolutie op 19 juli was Nicaragua in een vrolijke overwinningstemming. Het was Reagan niet gelukt; de imperialisten die ons er weer onder willen krijgen, komen er niet in.

Vr. Hoe was de reactie op Grenada?

A. De invasie op Grenada gaf natuurlijk een schok, maar het heeft de vastberadenheid versterkt, om zich tot het uiterste te verdedigen. En terwijl de Sandinistische regering een opmerkelijke pragmatische politiek voert en internationaal alles op de bemiddeling door de Contadora-staten zet, zijn de Nicaraguanen zelf ervan overtuigd dat Reagan tot de verkiezingen geen "slachting in Nicaragua" zal opzetten.

Maar voorzichtigheid is de moeder van de porceleinkast en daarom bereiden ze zich wel op een invasie voor. Bezoekers verbazen zich over de gelatenheid, het normale van het leven in Managua en zelfs in de grensplaatsen. De bedreiging, of de angst voor de bedreiging uit zich meer indirect in een grotere nervositeit, in bijvoorbeeld een verhoging van het aantal verkeersongelukken.

Maar als een militiesoldaat aan de grens wordt doodgeschoten komen alle burens en bidden met de familie van de gevallen treurgebeden en ze komen even talrijk als er iemand, na een half jaar in de rimboe, veilig terugkeert.

Vr. Heeft de bedreiging van buitenaf gevolgen voor het revolutionaire proces? De sinds maart '82 geldende noodtoestand verbiedt bijvoorbeeld stakingen en fabrieksbezettingen. Wordt het als legitimering voor de versterking van de machtsstructuren misbruikt?

A. De noodtoestand heeft drie wezenlijke betekenissen: de pers wordt op

' DIRECCIÓN NACIONAL, ORDENE! '

destabiliserende berichten gekontrolleerd (daarbij gaat het om onjuiste, speculatie veroorzakende handelsberichten), stakingen zijn verboden, arbeidsproblemen moeten met bemiddeling van de regering worden opgelost (of verdaagd), en de leden van de ministeries en de sandinistische organisaties blijven in voortdurende staat van paraatheid. De "revolutionaire waakzaamheid" (vigilancia revolucionaria) houdt voor iedereen in, naast een opheffing van de kleine kriminaliteit, dat mensen 's nachts in kleine groepjes op straat bij elkaar zitten en elkaar beter leren kennen, een bijna romantisch neveneffect. De censuur van de pers wordt door rechts en duidelijk ook vanuit de Europese ideeën van openbaarheid, als onverdraagzaam beschreven. Feit is, dat de ondertussen wereldberoemde krant "La Prensa" zich van een moedig, burgerlijk oppositieblad onder Somoza, heeft ontwikkeld tot een spreekbuis van de aartsbisschop van Managua, een vriend van de bourgeoisie, dat bijvoorbeeld niet over de boeren schrijft, maar over een bezoek van Reagan aan oorlogsveteranen.

Naast de verschijningen van de Maagd Maria in Cuapa (nauwelijks was de revolutie er, of hup, daar verschijnt de Maagd Maria) juicht ze over de geweldige Verenigde Staten. Toen Kissinger naar Managua kwam, ging hij als eerste naar de aartsbisschop, van de pers werd alleen "La Prensa" toegelaten; daarna naar vertegenwoordigers van handel en industrie, van de pers werd alleen "La Prensa" toegelaten; en ten slotte had hij nog enkele minuten voor de nicaraguaanse regering.

Wat hier totaal vergeten wordt, is dat er diverse oppositionele radiozenders zijn, met voorop "Radio Catolica", dat naast US-muziek en de rozenkrans hoofdzakelijk de meningen van de bisschoppenkonferentie over de revolutie en beschouwingen over het goddeloze verloop van de zaken brengt.

De kwestie van de verboden stakingen is ernstiger, bekeken vanuit het standpunt van de fatsoenlijke Europese linkers. Er gebeuren echter dingen die elke vakbond de haren te berge zouden doen rijzen. Aan de andere kant is er, omdat het land zo klein is en alle problemen door de regering zelf worden geregeld, altijd wel een uitweg. En ondanks de noodtoestand bezetten arbeiders toch onopvallend en illegaal gebouwen of oefenen zo lang druk uit tot de uitbuitende bezitter onteigend is. Maar desondanks gebeuren er daar verdomd lullige dingen.

Het eigenlijk probleem zit volgens mij in de vrijwillige terughoudendheid die de intellectuelen en de bevolking in het algemeen zichzelf opleggen ten

aanzien van duidelijke kritiek. De druk van buitenaf maakt autoritaire structuren ongrijpbaar, de noodzaak van de landverdediging tegen zo'n gewelddadige vijand als de VS levert de noodzaak op de autoriteit van de leiding te erkennen. Een leus als "Dirección nacional, ordene!" (leiding door het sandinistische bevrijdingsfront, bevel!) is voor het Europese gemoed moeilijk verteerbaar. Ik vertrouw op de sinds eeuwen gebleken onregeerbaarheid van de Nicaraguanen, dat ze zich bij uitblijven van de bedreiging van buitenaf niet meer zo'n zelfberkering zullen opleggen.

Vr. Hoe gaat de burgerlijke oppositie met de noodtoestand om, gebruiken ze die voor anti-sandinistische propaganda of houden ze zich stil?

A. Binnen de bevolking kun je meerdere groepen onderscheiden. De Sandinisten en het de Sandinisten steunende deel van de bevolking zijn zonder meer in de meerderheid. De echte kontra's, die met geld of anderszins de misdadige bendes en de Reaganpolitiek ondersteunen vormen een afnemende minderheid, maar ze blijven door de steun van Reagan gevaarlijk. De bourgeoisie, die in één van de legale oppositiepartijen is georganiseerd, maar meer nog binnen de kerk, bedrijft een reaktionaire obstructiepolitiek. Ze zien waarschijnlijk graag dat de VS "orde in het land schept" om hun privileges te kunnen bewaren. (Die tot op heden niet aangetaast zijn). Maar ik geloof niet dat zij de moordbendes aan de grens goedkeuren, ten slotte zijn ze toch ook Nicaraguaan en het scheldwoord "vendepatria" (landverrader) raakt ze toch ook.

En ten slotte is er nog een grotere groep, die niet de Sandinisten ondersteunt, die zeurt over maatregelen van de regering, maar ook geen kontra's zijn. Hoofdzakelijk kleinburgerlijken, die een verwarde, ideologische oppositie tegenover de regering voeren. Tegelijkertijd erkennen ze ook delen van door de revolutie bereikte doelen.

Sandinisten en Niet-Sandinisten, zoals ik die groep maar zal noemen, maken tesamen ongeveer 75-80% van de bevolking uit. Belangrijk is daarbij dat ook de Niet-Sandinisten zich van de bedreiging van buitenaf bewust zijn, maar dat bij hen die angst voor een invasie en voor een nieuwe vreemde overheersing zich niet in de bereidheid tot verdedigen uitdrukt, maar in gemor. Maar als het ernst wordt zullen ze, daarvan ben ik zeker, zich ook achter de sandinistische regering stellen.

De Niet-Sandinisten zijn ook degenen die, vanuit hetzelfde sterke nationale bewustzijn, de aanwezigheid van de Cubanen bekritisieren. Ze zien het

nut van de hulp wel in, die cubaanse artsen en onderwijzers gegeven hebben, maar ze verzetten zich tegen de politieke invloed, die ze van de cubaanse hulpkrachten veronderstellen, in het bijzonder van de militaire arbeiders.

Vr. In hoeverre bevordert die bedreiging van buitenaf het steunen op Cuba en de Sovjet Unie?

A. Nicaragua als een tweede Cuba, een satelliet van de Sovjet Unie, dat zijn niet alleen de slagzinnen van Reagan, maar is ook de vrees van links. Om te beginnen bevindt Nicaragua zich in de gebruikelijke zwakke toestand van een klein bedreigd land, dat zonder meer ondersteuning nodig heeft en zich daarom uiteraard tot de tegenstander van de vijand wendt. De socialistische landen voeren een bruikbaar politiek dan de kapitalistische landen. In de praktijk zijn het de socialistische landen, die in bedreigende situaties met raad en daad ter zijde staan, terwijl bijvoorbeeld de Bondsregering als lakei van de VS, of het nu gaat om de SPD of de CDU in de regering, met lachwekkende voorstellen alle invloedsmogelijkheden weggeeft. De socialistische landen geven beurzen voor de opleiding van vakkrachten tot aan gediplomeerde ingenieurs. Honderden Nicaraguanen studeren in Cuba, Bulgarije en de Sovjet Unie, terwijl de pogingen van de sandinistische regering om met de westelijke staten tot vergelijkbare overeenkomsten te komen geen succes hebben.

(Dit is een belangrijk en dankbaar onderwerp voor een nadenkende linkse beweging, zo die er al is; we zijn bereid de nicaraguaanse revolutie vanwege het "reële socialisme" aan de kant te schuiven, en ons nog slechts in het geval van een openlijke VS-interventie ervoor te interesseren, maar we waren er waarschijnlijk even overtuigd tegen als de kapitalistische staten het land met attenties zouden overstelpen om de "kommunistische invloed" met geld in plaats van moordbendes tegen te gaan. Met andere woorden, moeten wij Reagan dankbaar zijn dat hij met zijn onbehouden onderdrukkingspogingen de Nicaraguanen er toe dwingt zich met de Sovjet Unie in te laten?).

De dogmatische politiek van de kapitalistische landen leidt ertoe dat Nicaragua in nieuwe afhankelijkheden terecht komt.

Maar economische noodzaak is niet de enige achtergrond voor de betrekkingen tussen landen. De vriendschap met Cuba bijvoorbeeld. Ten eerste zijn het allebei latijns-amerikaanse landen, die vanuit een gezamenlijk latijns-amerikaans nationalisme, waar we ons in Europa geen enkele voorstelling van kunnen maken, met elkaar verbonden zijn. Daarbij de gezamenlijke geestdrift om tegelijkertijd een socialistische latijns-amerikaanse maatschappij te stichten. "Reëel" hoeft dit socialisme niet onvoorwaardelijk te zijn. Ik geloof zelfs dat ook Fidel Castro er blij mee is een latijns-amerikaanse bondgenoot te hebben, die hen begrijpt en die de totale afhankelijkheid van de Sovjet Unie vermindert.

In beide aspecten, nationalisme en socialisme, zijn de Cubanen echt een "broedervolk" van de Nicaraguanen. Bovendien mag men niet de vele nauwe persoonlijke relaties vergeten die in de jaren van de bevrijdingsstrijd zijn ontstaan. En in beide landen wordt spaans gesproken.

Vr. Hoe sta je tegenover de internationale solidariteit?

A. Ik sta daar wel kritisch tegenover, althans, tegenover bepaalde aspecten. Daarmee bedoel ik niet de Europese kant, maar de nicaraguaanse. Een voorbeeld: in Nicaragua groeit niet genoeg tarwe om het hele land van brood te kunnen voorzien. Daarom moet bijna alle tarwe geïmporteerd worden. Toen de VS als represaillemaatregel tegen de sandinistische regering de levering staakte, was er geen brood meer in het land. Gelukkig hielpen andere landen, Zweden, Canada, Frankrijk, direkt met tarweleveranties die niet eens betaald hoefden te worden. Een commentaar in een sandinistische krant redeneerde daarop ongeveer zo: "Somoza heeft de

souvereïniteit van het land aan de VS versjaard voor tarwe (en andere goederen). Daarom heeft de boycot van de VS ook zijn goede kant: we kunnen ons brood nu waardig eten, want het is ons door vrienden geschonken". Dat is een oude revolutionaire leus ("Pane con Dignita"), met een nieuwe betekenis, alsof geschonken brood de waardigheid weer terug zou geven. Ik zie daarin een duidelijk gevaar voor het revolutionaire zelfvertrouwen: wat we niet hebben zal iemand ons wel schenken, wij hebben er recht op als arm, revolutionair land, dat onze vrienden ons alles schenken wat we niet zelf hebben.

De internationale solidariteit (ik heb het hier niet over economische verdragen tussen landen), het geld dat uit inzamelingen van solidariteitskomitees uit de hele wereld komt, wordt op die manier een vaste post bij de nicaraguaanse planning. Ik vrees dat op die manier veel nicaraguanen, als ze een probleem moeten oplossen, liever ergens een solidariteitskomitee aanschrijven, dan zelf een oplossing te zoeken.

Uitgerekend de revolutionaire geest, die nodig is om een verwarde samenleving weer op te bouwen, maakt zich zo afhankelijk van vreemde, zelfs al is het solidaire, hulp. Een neveneffect is ongetwijfeld ook, dat voor de Nicaraguanen de Europeanen als de rijken altijd klaar staan, terwijl onze eigen verzoeken om solidariteit niet begrepen worden, omdat al die solidaire linken zo rijk zijn, dat ze de meest onwaarschijnlijke projecten kunnen financieren.

Ik heb er ook geen recept voor hoe dat echt te verbeteren is. Misschien heeft onze solidariteit, omdat we nu eenmaal in een christelijke cultuur leven, altijd wel wat met liefdadigheid te maken. "Wapens voor El Salvador" spreekt ook heel wat minder aan.

Radikal, december 1983

linkse politiek

Politiek in Nederland is een puinhoop. Er zijn heel veel partijen ipv. bundeling tegen de wantoestanden van deze maatschappij. Daarom heb ik allang m'n interesse verloren om op parlementaire wijze iets te kunnen veranderen. Toch ben ik, uit pure nieuwsgierigheid, op 17 december in de sleepinn in A'dam naar een politieke bijeenkomst gegaan van een pas opgerichte, kleine, linkse partij: de S.A.P. (Socialistische Arbeiders Partij). Het SAP is een vervolg op de IKB (Internationale Kommunistenbond), en pretendeert radikaler te zijn dan bijvoorbeeld de PSP of de CPN.

De konferentie zou met name gaan over de atoombewapening en de akties als vervolg op 29 oktober. Met een grote kater ben ik echter weer naar huis gegaan. Het SAP is tégen kernbepapening, maar de Sowjet-Unie mag wel een paar SS-20's hebben. Anders kunnen ze de VS niet tegenhouden met haar imperialistische manier van politiek bedrijven. Konsekwent kan ik dit niet bepaald noemen, bewapeningswedloop begint toch juist met een paar wapens!

Met extreem-linkse groepen kunnen (willen dus) ze niet samenwerken want dit zou voor versplintering in de 'brede' vredesbeweging kunnen zorgen. En als enige aktie kwam uit die hele dag 'ouwehoeren': het FNV benaderen om tot een 5 minuten-staking in alle bedrijven te komen! Wanneer? Dat kunnen ze nu nog niet zeggen. Ze zullen moeten integreren (?) in de FNV en het juiste politieke moment afwachten. Maar, aldus het SAP, in feite heeft het parlement toch allang beslist over plaatsing van de kruisraketten.

Het SAP is dus weinig sappigs van plan en wil ook niet zo veel. Een duidelijk standpunt brengen ze ook niet naar voren. Het geheel werd afgesloten met een disco; om alles maar weer zo snel mogelijk te vergeten? Het enige positieve van die dag was dat ik zo'n 30 Zwarte's ben kwijtgeraakt. Het SAP moet blijven nietwaar!

vredespolitiek

Mensen in Nederland willen vrede. En om dit te bereiken zijn er overal in het land vredesgroepen opgericht. Ook in Den Haag zijn er vele 'wijkplatforms' voor vrede. Dit geheel is overkoepeld door het 21 novemberkomitee, dat onlangs de naam veranderde in het Haags Vredesplatform.

Op wat voor manier zijn zij bezig, wat willen ze? Ze willen vooral informatie geven aan alle vredelievende burgers. Ze willen breed gezien worden en breed zijn. Hiervoor is natuurlijk veel papier, overleg en oeverloze diskussie nodig. Iedere burger moet er zich thuisvoelen, van CDA- tot CPN-stemmer tot Vrouwen voor Vrede. Akties voeren voor vrede kunnen ze alleen wanneer iedereen, zonder uitzondering, het er mee eens is.

Zo werd er een aktie ivm. het GEB voorgesteld: iedereen zou dan per januari '84 f5,27 minder moeten betalen. Dat zou dan een symbolisch bedrag zijn dat normaliter naar defensie gaat. Maar een echte weigering zou het niet worden, want degenen die dit zouden doen, zouden op 18 januari in optocht en kontant komen betalen. Een vrij onschuldige aktie dus, maar het HVP kon er niet achter staan i.v.m. onenigheid. Zoals de vertegenwoordiger van de PvdA zei: "Ik en m'n achterban zijn niet tegen bewapening, wel tegen kruisraketten"!

Inderdaad vertegenwoordigt het HVP een 'breed' Nederland: is het in Nederland immers ook niet zo dat de meerderheid tegen kruisraketten is, maar niet iedereen, zodat ze er toch komen? Werkelijk brede democratie.

Het bespreken van akties, zoals in Woensdrecht, houdt in dat er gepráááát wordt over organisatie van de bussen, of er te weinig waren, enz enz. Ook vinden ze dat Den Haag de belangrijkste stad is en dus de meeste vertegenwoordigers zou moeten hebben in het landelijk vredesoverleg.....!

Op 25 februari komt er een Haagse aktivistendag tegen o.a. de kruisraketten, 'en er is in februari ook nog een landelijke vredesaktieweek.

Het HVP heeft de touwtjes voor de Haagse 'akties' stevig in handen, maar of we van hen aktie mogen verwachten? Ik denk het niet.

DE ZWARTE dringt door tot de CPN

Vrijdag 6 januari hield de CPN afdeling Gouda haar traditionele nieuwjaarsbijeenkomst.

Wij zijn even een kijkje wezen nemen en troffen tot onze verbazing een standje van "De Vijfde Kolonne" uit Boskoop aan. Tussen de uitgebreide verzameling boeken en blaadjes ontbrak helaas "De Zwarte". Reden om onze Boskoopse vrienden nog snel even te bevoorraden met een aantal exemplaren die de Goudse losse verkoop hadden overleefd.

Terwijl wij bezig waren de ingang te versieren met het welbekende opruiende manifest begon er een verloting met een duidelijk proletarisch karakter. Het prijzenaanbod was namelijk zeer beperkt: kleine draagtasjes ("om uw krisisboodschappen mee te doen"), een tientje ("aanvulling op uw krisisbudget"), stickers om de krisis mee te bestrijden etc.

Reden genoeg om tegenover al die doemdenkerige prijzen iets opbouwends als hoofdprijs er beschikking te stellen. Een exemplaar van "De Zwarte" dus. Na enig argwanend geblader van het gestaalde kaderlid achter de loterij-mikrofoon werd ons royale aanbod in dank aanvaard. Zo werd de loterij alsnog erg spannend.

Valt nog te vermelden dat het winnende lot in het bezit bleek te zijn van het plaatselijke CPN/PSP raadslid Vel-lekoop. De gelukkige winnaar vertoonde zich zeer verheugd en heeft de rest van de avond met rode oortjes in "De Zwarte" nummer twee zitten lezen. Wij zijn benieuwd of hij in de volgende gemeenteraad terug zal keren.

Groetjes uit Gouda

JULLIE VOELEN JE ALTIJD OP JULLIE TEENTJES GETRAPT

racisme en vreemdelingenhaat in den haag en het westland.

Over de moord op Kerwin Duijnmeijer is in Amsterdam en in Nederland terecht veel onrust ontstaan. In 1983 viel in Den Haag ook een rassendode, het was een blanke, maar het zou evengoed een zwarte kunnen zijn. In de zomer, op het Paul Krugerplein. Het bleef vrijwel onopgemerkt.

Dit artikel noemt een aantal voorvallen, De Zwarte is er zonder moeite achter gekomen. Het zijn normale Haagse zaken, waar de overige lokale pers - met één gunstige uitzondering, de Haagse editie van Trouw - niet eens op in gaat. De gemengde berichten vermeldden niet dat een groep Surinamers bij oud & nieuw door de Haagse politie, nadat ze eerst door de buurt uit hun kraakpand

waren getreiterd, op grond van hun huidskleur werd opgepakt. Wie is ook weer die onbenul die aan het hoofd van de politie staat? Wie is ook weer die krant die alleen in zijn hoofdartikelen géén censuur bedrijft?

Die aloude mentaliteit van ons kent ons en de doofpot. Van volksvertegenwoordigers en een publieke opinie die voor negentig procent met hun ogen dicht lopen, van ambtenaren die racistisch handelen alsof het gebruikelijk is. Zijn er echt nog mensen die denken dat het gevaar in de centropartij zit?

diskriminatie

Roelie van Spronsen, hoofd van het wijk- en dienstencentrum Bezuidenhout-West (het oude Bezuidenhout-C), dus ambtenaar van de gemeente Den Haag, vindt het een uitstekende zaak dat er in haar wijk zo weinig buitenlanders wonen en zoveel Nederlanders, anders zou haar buurt maar naar beneden worden gehaald. Bron: het mededelingenblad van de katholieke woningbouwvereniging Verbetering Zij Ons Streven, eigenaresse van de flats in de wijk. Protest: géén! Dit laatste zinnetje laten we voor de overige voorbeelden achterwege: het spreekt in deze stad vanzelf.

Remy, geboren in Den Haag uit indische voorouders, solliciteert bij de AMEV, een verzekeringsmaatschappij aan de Scheveningseweg, (tel 469400).

Hij wil buitendienstambtenaar worden en komt terecht bij P.C. van Os, de personeelsfunktionaris. Volgens Van Os is het commercieel niet verantwoord om Remy aan te nemen. Zijn huidskleur zou

jongetje op school. Na de krokusvakantie kan hij terug komen om te beginnen.

De eerste schooldag gaat onze zegsman zijn zoon naar school brengen. De juffrouw is veranderd. Ze is zeer kortaf. Ze verwijst hen door naar Wiese, het schoolhoofd. Die wil hen in principe niet ontvangen. Wil niet praten. Na lang aandringen blijkt dat er geen plaatsmogelijkheden zijn. Ten slotte zegt Wiese: 'Jullie, jullie voelen zich altijd op jullie teentjes getrap't'. Daarvóór is er niet getutoeerd.

'Met de blijdschap, waarmee ik het kind naar school bracht, was het afgelopen. Ik droop af als een hond', aldus

onze surinaamse landgenoot. Bij de gemeente haalt hij ook bakzeil en ten einde raad stuurt hij zijn kind naar een katholieke school. Hij verhuist naar Den Haag. Hij woonde vlakbij Wiese in 's Gravenzande. 'Steeds als ik langs het huis van die man kwam, had ik de neiging een steen door zijn raam te gooien. Het werd een obsessie en als ik was gebleven had ik het ook gedaan'.

Een familielid is op bezoek aan de Regentesselaan. Rond elf uur 's avonds zitten vijf Surinamers te praten. De bovenburen zijn hollands autochtonen, ze hebben de politie gebeld. Er wordt wat

drempelverhogend werken bij mensen die zich willen verzekeren. Remy zou het wel goed doen in een autoshowroom, aldus Van Os, maar hier moet hij hem afwijzen. Al zou hij hem doorsturen naar Tilburg, dan moet er een pasfoto bij en is er maar een kleine kans dat Remy ooit bij het Tilburgse kantoor terecht komt. Kleurlingen nemen ze niet in die functie volgens Van Os, waarna hij zich tien minuten lang verontschuldigd.

Een surinaamse zegsman, die verder anoniem blijft, gaat om een woning te krijgen naar 's Gravenzande verhuizen. Hoewel hij Hindoestaan is, wil hij zijn kinderen op een openbare school doen. Hij brengt zijn zoon naar de gemeentelijke basisschool. Het hoofd, Wiese, is er niet. De kleuteronderwijzeres ontvangt hen met alle égards. Het mens is enthousiast, de zoon is het eerste zwarte

achtergrondmuziek gespeeld bij de Surinamers. Beneden wordt aan de deur gebeld. Deur open en de politie stormt bij de Surinamers binnen. Gelijk gaan ze iedereen die aanwezig is ondervragen, wie ben jij, wie ben jij, wat doe je hier, is het niet te laat, wordt het geen tijd dat je weggaat? De surinaamse bezoekers worden door de politie gedwongen om weg te gaan. De politie is niet bereid om naar hun verhaal te luisteren. De politie zegt: we hebben niets met jullie te maken, jullie moeten maar opkrassen en die muziek uitdoen.

Onze zegsman: 'Op straat ben ik extra voorzichtig om niet met de politie in aanraking te komen. Ik heb van veel mensen vernomen dat de politie niet objectief optreedt, dat er verwensingen naar hun hoofd worden geslingerd. Of deze angst gerechtvaardigd is wil ik niet zeggen, maar ik leef met die angst'.

Hoek Paul Krugerlaan - Loosduinseweg, bij de stoplichten. Een pandit (een geestelijke) wacht met zijn auto. Hij is gedeeltelijk invalide. Hij wacht enkele malen op rood, want voor hem staat een auto, waarvan de chauffeur met iemand op de stoep staat te praten. Het is 's avonds. De pandit stapt uit en vraagt zijn voorligger om even om de hoek te gaan staan, zodat hij door kan rijden. Daarop stapt de bestuurder van de eerste auto uit en slaat de pandit in elkaar. Omstanders helpen de hollandse bestuurder. De pandit komt met gekneusde ribben en andere kwetsuren in het Westeinde terecht.

Paul Krugerplein tijdens de braderie. Een forse hollander slaat zwarte mensen.

Hij gaat ook een oud mannetje te lijf. Dat pikken een paar zwarte jongens aan de overkant niet. Eén van hen steekt de man in de buik, ter plekke sterft hij.

centrumpartij

Een buitenlander die hier woont. Hij wil anoniem blijven, omdat je anders moeilijkheden krijgt met je verblijfsstatus. Politiek gaat, als het maar niet te links is.

B: 'De centrumpartij is een symptoom van iets wat er al was. Het is niet zo dat de CP opkomt. Er is geen rook zonder vuur. Het toont hoe weinig er werd gedaan om een bewustwording in de mensen te creëren, zodat de mensen in slechtere economische omstandigheden niet de noodzaak voelen een zondebok aan te wijzen. Het toont ook de grote onmacht die links Nederland heeft ten opzichte van de arme proletarische miljeus. Ze kunnen er niet meer tussen, ze kunnen zo'n verschijnsel niet meer tegenhouden, niet meer afremmen. Terwijl ze zich beroepen op steun uit de arbeidersklasse, dat is een tegenspraak.

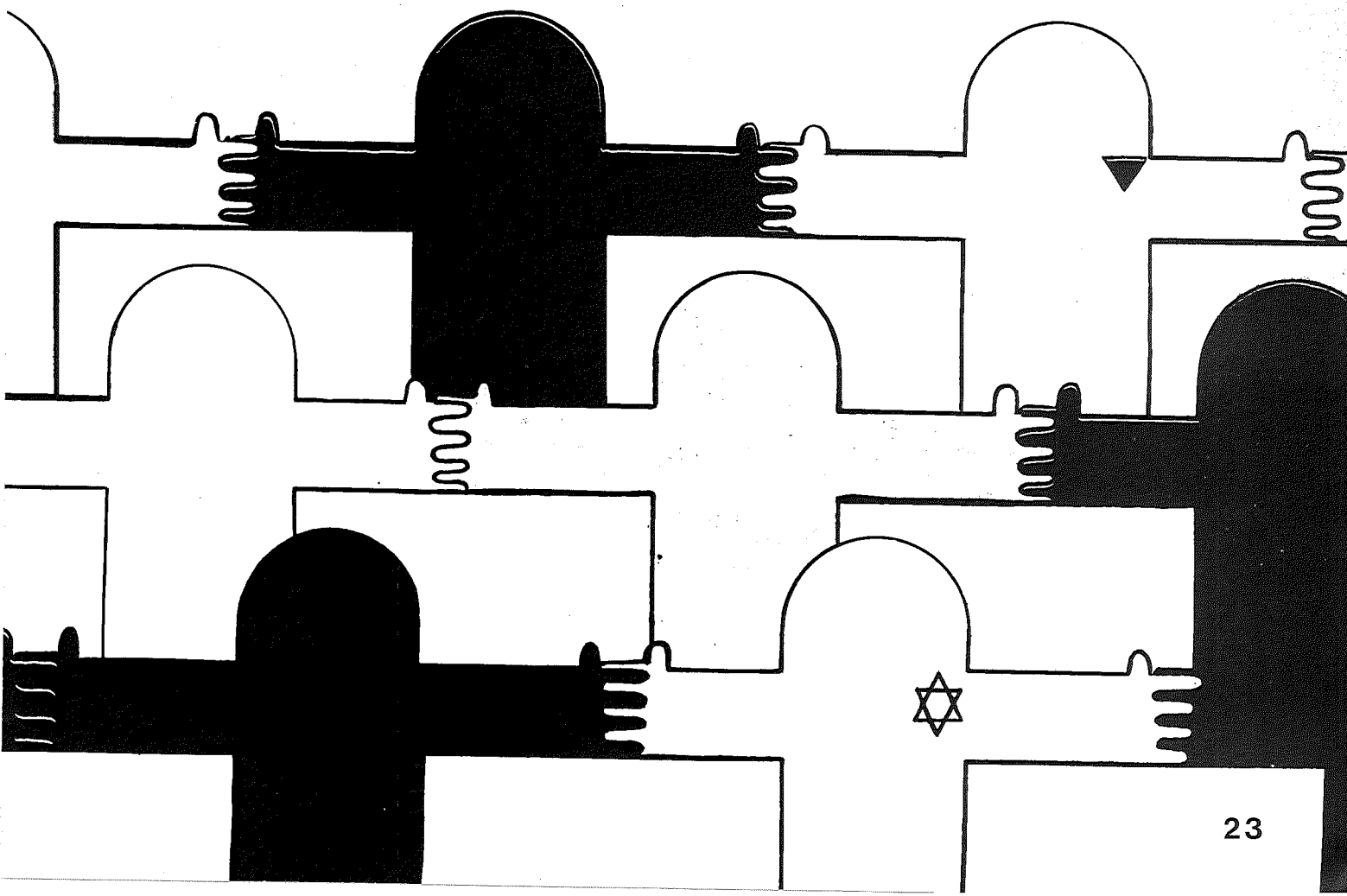
Ik maakte me al zorgen voordat de CP ooit was opgericht. Er zijn voorbeelden uit de geschiedenis voldoende. De buitenlanders vervullen dezelfde zondebokfunctie als de joden in de jaren dertig. Het is allemaal oude koek. Ik vind het verbazingwekkend dat sommige mensen het leuk vinden hun verontwaardiging te tonen. Het is allang bekend dat het zo zou gaan lopen.

Je zou erop moeten gaan reageren door mensen niet in hokjes te plaatsen. Door mensen als individuen te zien en niet als groepen, met een bepaalde titel, de buitenlander dit, de buitenlander dat. Iedereen is een individu en kan een slechte of een goede zijn. Iedereen heeft zijn eigen mening. Er is niet zo iets als de mening van de Turken, die bestaat niet en de mening van de Nederlanders bestaat ook niet. We leven in een maatschappij die mensen tot groepen maakt om ze beter uit te buiten. Dat is

een noodzakelijkheid in deze efficiëncy-maatschappij. Groepen te vormen, want individuen zijn niet te pakken. Maar groepen wel, je kunt groepen korten op hun salaris, je kunt ze ontslaan in mootjes van 35 of van 300 of 2000.

Het klimaat is niet verslechterd tegenover de buitenlanders, het klimaat is verslechterd ten opzichte van arbeiders, de buitenlanders zitten ertussen'. Tot zo ver B.

Een onderzoek van het Frankfortse Instituut voor 'Sozialforschung', net voordat Hitler aan de macht komt. De vragen hebben betrekking op de mening over gezin en autoriteit en over de politieke oriëntering. Verreweg het belangrijkste resultaat van het onderzoek is dat slechts vijftien procent van de leden van linkse partijen (socialisten en kommunisten) kwa politieke oriëntering, karakterstructuur en strijdvaardigheid in staat kan worden geacht bij een fascistische staatsgreep aan het arbeidersverzet daartegen deel te nemen. Conclusie: de

feitelijke beïnvloedingsmogelijkheden van de linkse partijen zijn veel kleiner dan hun aanhang doet vermoeden.

Vraag: wat is het verschil tussen 1934 en 1984? Antwoord: we kennen de gevolgen.

het tegengestelde van indoktrinatie

Geen van de mensen die in dit stuk aan het woord komt is voor een verbod van de centumpartij. Daar gaat het niet om. Verboden helpen in het algemeen niet. Evenmin propaganda, wat met een mooi woord voorlichting heet.

Wel bewustwording door konfrontatie, dialoog, noem het hele spektrum maar op, inclusief individuele juridische acties tegen mensen die diskrimineren. Het gaat erom dat het spontaan gebeurt, op lange termijn helpt het misschien.

In Den Haag gebeurt er verrekke weinig. Er bestaat een Haags Initiatief, vanaf de VVD tot en met links Den Haag dat uitblinkt in vijf mei-manifestaties en subsidieaanvragen. Een klachtenbureau of zelfs registratie van diskriminatie in Den Haag kent men nog niet. Men weet vaak letterlijk niet, waar men het over heeft. Nadat sinds de zomer de zaak heeft doodgelegen probeert de juridische werkgroep van het Haags Initiatief een klachtenbureau op te zetten. Men wil vooral naar de registratie toe. Binnen het Initiatief heeft een medewerker van het regionaal centrum buitenlanders (Hans van Raamsdonk) weer een andere mening. Volgens hem mag je zo'n klachtenbureau niet beginnen zonder dat je de mensen die er komen kan garanderen dat je hen individueel helpt. Het zou te intensief zijn om dat aan vrijwilligers over te laten. Nee, de bestaande instellingen met professionele krachten moeten het doen.

Veel spuurwerk leert dat dit Initiatief één concreet voorbeeld van diskriminatie noemen kan, een linguafonekursus waar bepaalde buitenlanders niet gelijk behandeld worden wat betreft betalingsvoorwaarden. Enkele journalisten die -en dat kan zonder veel grote inspanning- een zwartboek over de Haagse problematiek in elkaar zouden steken, lijken in zo'n geval nuttiger werk te kunnen verrichten dan de kopstukken van het Haags Initiatief, de goede niet te na gesproken.

Een verandering van mening, die gaat via de omgang van de mensen, je kunt er wat invloed op uitoefenen als pers of als grote werkgever. De gemeente is, met zestienduizend arbeidsplaatsen, de grootste.

De Haagse Courant zal pas overstag gaan na grote pressie van andere media, als ze echt niet anders kunnen. Het kan ze meer lezers kosten dan een artikel over de zoveelste goede daad van de Haagse stadsvernieuwing van Van Otterloo en Duivesteyn en de plemping van de Haagse binnenstad door de vriend van het grote geld Nyqvist.

De gemeente wil in de persoon van de wethouder van Personeelszaken Vink vijftig arbeidsplaatsen scheppen, waarvoor hoofdzakelijk buitenlanders en minderheden in aanmerking komen. Alleen zegt hij het niet hardop, omdat hij bang is dat hij het verwijt krijgt buitenlanders voor te trekken (aldus onze welgeinformeerde bron). De minderhedenpot van 7 miljoen gaat voor tweederde op aan bestuurskosten. Het optreden van de gemeentepolitie en een ambtenaar van de sociale dienst te Bezuidenhout is al gememoreerd onder het kopje diskriminatie. Daar is aan toe te voegen dat van de in dienst genomen sociaal raadslieden van niet-autochtone oorsprong er meer uitgevloegen zijn dan er voor zijn teruggekomen.

Een verschijnsel dat zich weerspiegelt in de samenstelling van gemeentelijke organen als het Bureau Minderheden, waar de minderheden een absolute minderheid vormen. Van een gemeente-ambtenaar die op zijn donder kreeg omdat hij of zij racist is werd nog niets gehoord: toch lopen er knap wat tussen.

Bij de Adviesraad Buitenlanders worden als leden gekozen zij die goed Nederlands lezen, spreken en schrijven en zich in het jargon kunnen uitdrukken. De ongeschoolde arbeiders kiezen voor een elite uit hun midden. Dat is al een twijfelachtig element. Het is niet te voorkomen als je zo'n adviesraad één, twee drie opricht. Het mogen meepraten als buitenlander wordt door velen gezien als een eer, een statussymbool. Je krijgt een klup geschoolde lui, die het lekker vinden om met de gemeente te praten. De gemeente voelt zich lekker, want die buitenlanders mogen democratisch meespelen. Het hangt sterk van de persoon af die in de adviesraad zit. De een zal proberen landgenoten in zijn beslissingen mee te trekken, de ander zal proberen Tweede Kamer te spelen.

Over de Stichting voor Surinamers. Ze zien vaak de realiteit niet onder ogen, ze werken elitair, ze weten niet met welke problemen de mensen kampen. De stichting zou meer naar de wijken toe moeten gaan. Er is een klik van regenten, die het beleid bepaalt, het

de instituten

Behalve gemeente en pers hebben de buitenlanders zelf instituten. Bijvoorbeeld de Stichting voor Surinamers, het Regionaal Centrum Buitenlanders, de Adviesraad buitenlanders. Die worden, als ze niet oppassen, allereerst als bliksemafleiders voor de gemeente gebruikt. Een Surinamer die een huis wil hebben wordt door verwezen naar de Stichting voor Surinamers, die hem niet kan helpen, maar wel de sorres kan oppakken die de gemeente heeft laten liggen.

Over twee van deze instituten, leden van doelgroepen, dus mensen om wie het zou moeten gaan:

is voor hen een prestigekwestie. Een stichting dat is een koöptatie.

Deze twee zegslieden kennen elkaar niet, maar hun kritiek is identiek. Als de plaatselijke organisaties hier wat tegen de vreemdelingenhaat willen doen, moeten ze terug naar de mensen waarvoor ze zitten en niet als vijgeblad voor de gemeente werken. Alhoewel het een vijgeblad is, waar de bestuurders democratisch prestige aan ontlenuen.

Het is niet alleen de karakterstructuur van behoorlijk wat Hagenaars, het is ook de arrogantie van de democratie, van de ambtenarij, de verloochening van de pers en het niet willen weten wat niet al te lang geleden gebeurde.

RAMPIG?

Verscheidend werk dit maal. Het begint met gedichten van een drietal mensen uit Amsterdam, die zich hebben verenigd rond het blad "Kraaipeet & Botersmokkel". Maandelijks gedichtenblad, postbus 11346 in Amsterdam. Waarom deze drie? Omdat zij, naar alle waarschijnlijkheid, ergens in februari in Den Haag op een manifestatie staan.

Er komen nog al wat, tegenstrijdige, reactie binnen over deze pagina. De kultuurschok. Goed of slechts slecht; ik weet ten minste dat het gelezen wordt en dat ik het niet allemaal voor de kat zijn kut zit te doen.

Veel voorkomende vraag: wat moet die onzin in een actieblad als De Zwarte. Terugkerend antwoord: het is een onderdeel van onze 'cultuur'. Onze muziek, onze gedichten, onze acties. Het hoort er allemaal bij.

De Vriend

Een leuk gezicht in het café.
"Wat drink je?"
We raken in gesprek:
fietsen jatten,
kruisraketten,
man-zijn, vrouw-zijn, mens-zijn,
alleen of samen wonen,
zoeken naar of kwijt willen,
kontakt, tandpasta,
genegenheid, Dagmarkt of Albert Heyn.
'The ultimate relationship', denk ik na een uur
en word hopeloos verliefd.
Dan volgt een
pijnlijk
moment.

De Vriend Komt Binnen.

De rekening viel niet mee
(John Woods)

Ambitie

Geboren in de nacht
uit de allerhoogst verzekerde
merrie.
Roem is haar stal
en stelling.
Al jong onder teugel
in snelle draf aangespoord
tot een schuimende muil.
Want langs de baan
staan de verwachtingen,
de kijkers
en de kopers.
Kauwend op munt en macht,
het bit van ambitie.
Geleid door de
vederlichte dwerg
Naar de nimmer achterhaalde
eindstreep.
(Frank van der Loo)

Vredesdemonstratie Den Haag 1983

Voor een banketbakkerswinkel
in de Haagse Schilderswijk
zag ik een vrouw overgeven

Kotsen voor de vrede.

Op deze gedenkwaardige dag
gaf iedereen op eigen wijze
uitdrukking aan de afschuw
van kernwapens.
(Howard Krol)

Een staaltje van poëtisch imperialisme.
Een zevende gedicht (afkomstig van iemand uit Leiden) staat op de volgende pagina. En langzaam nemen de dichters "De Zwarte" over.....

Sonnet

Zachtens ving Dommeke aan met zijn grommen
bleek om zijn neusje, dieprood in zijn nek
trillende lipjes omlijsten zijn bek
zijn haar, ondanks pet, reeds ter berge geklommen

Zijn woede reactie vergrootte de trek
om hem, exponent van het gilde der dommen
in al zijn misplaatste gezag te verstommen;
mijn lage waardering vroeg krachtig effect

Ik wist dat mijn daad zijn zieltje vergruisde
kapitale vergripen: daar liep Dommie voor
direkt in de boeien en door naar de nor
hij slikte iets weg en balde zijn vuisten

Jouw soort, briesde hij, zou men op moeten knopen
kom maar hier met die fiets; op de stoep moet je lopen
(Aad, 1984)

SGREIFE

Nu

Wel godallemachtig
tóch nog vierentachtig,
niet enkel de Sowjets hebben 't gehaald.
't is haast een wonder,
ondanks al 't gedonder
zijn we er toch; maar blij ben 'k niet bepaald

Hoe zou ik ook kunnen?
We laten ons runnen
door beeldschermen die ons emoties voordoen.
Maar 'k houd niet van Dallas
al zag ik 't wel's
't sprak me niet aan, want zij hebben poen.

En zie ik die smoelen,
bekruipt me 't gevoelen
dat zij meer naar mij kijken dan ik naar hen.
Akteurs zijn heel kostbaar,
dus zijn afgelost, daar,
door robotten, "made bij Suzuki, Japan".

Dankzij satalieten
kunnen wij genieten
van al het fraais da'k op mijn kleurenbuis zie.
Maar 't blijft intrigeren,
de vraag hoeveel keren
ik hoofdpersoon ben, in een videocircuit.

Security-service,
heren maken curves
om mij heen, en denken intussen heel snel:
"Waarheen zal hij dan gaan?".
Ik voel me verwant aan
het Pacmannetje van het computerspel.

Terwijl zekerheden,
waarvoor massa's streden,
verdwijnen, de één snel, de ander langzaam
voel ik mij verlaten
en ga'k steeds meer haten.
Maar wie? Hij heeft noch een gezicht noch
een naam.

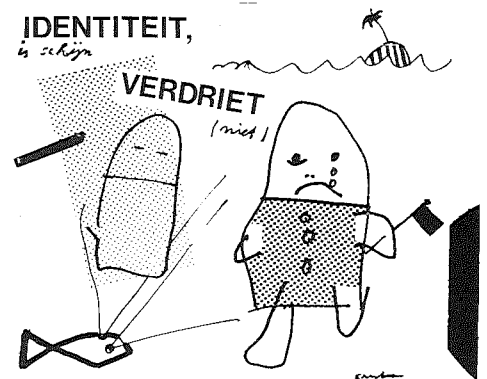
En als ze het hele
jaar blijven vervelen
over wat die Orwell wel niet heeft gezegd,
dan is dat de druppel
en pak ik mijn knuppel
en stuur ik mijn grote broer op ze af; echt.
(Bob, 1984)

IDENTITEIT,

is zijn

VERDRIET

(niet)

Een vis herkent mij hier direkt in . U ook. U is
hetzelfde als ik wat betreft de overeenkomsten.
Wat de verschillen betreft willen er nog wel eens
nadere nuancerings nodig zijn, of vindt U nu
dat ik te ver ga. Wat U vindt, is ook maar een
afpraak met uzelf en anderen.
Overigens vind ik niet dat uzelf zulke rode oogleden
heeft als ik, zelfs niet als U bij de slager staat.
Of uien snijdt. Of nadenkt. Of laat staan zoekt
tussen alle regels.
Nu graag meewarig glimlachen . U begrijpt het
immers ?

Werkvrijheid

Ik wil niet voor jou werken,
om de kost te verdienen.
Als ik dit zeg dan wordt je kwaad.
Zodat je scheldt en slaat.
Maar raken kan je mij niet.
Want ik ben de parasiet,
die aan jouw schubben kleeft
en, zolang je leeft,
je noemen zal: reptiel.

Jij voedt mij.
Want jij brengt mij voort.
En zolang jij zal bestaan,
trek ik mij jouw lot niet aan
en ben ik afhankelijk,
omdat ik dat blijf
totdat ik in jouw hele verrotte lijf,
geen koud bloed meer kan vinden.
Tot dat moment zal ik mij binden,
omdat ik de vrijheid eerder niet
genieten kan.

Motto:

Beter een parasiet van een
reptiel te zijn,
dan zelf schubben te hebben.

24.000,-

Gewoonlijk hebben de turkse militair dienstplichtigen een diensttijd van 20 maanden te verduren. Daaraan is het buitengewoon moeilijk te ontkomen; dienstweigeringen zit er absoluut niet in, vervangende dienst bestaat er ook niet.

Je zou kunnen proberen te deserteren, ondergronds gaan in Turkije zelf, hetgeen bijna onmogelijk is, of de benen nemen naar het buitenland, maar dan bestaan er geen buitenlanden waar een turkse deserteur welkom zou zijn.

Er is wel een alternatief voor zowel de in Turkije als de in het buitenland levende dienstplichtigen. Tegen betaling van een bedrag dat overeen komt met + f 24.000,- mag je je vrijkopen van de dienstplicht, op twee maanden na!

Jammer voor de jongens in Turkije, maar ze zijn het ook niet veel beter gewend, die pikken het dus gewoon. Wat betreft de jongens in het buitenland, die hun leven grotendeels bijvoorbeeld in Nederland hebben doorgebracht en waarvan de ouders hier wonen: die worden er de dupe van. Want als ze zich langer dan 9 maanden achter elkaar in het buitenland zouden bevinden, verliezen ze hier al hun verworven rechten, dus 20 maanden dienst doen kost hen heel wat. Ze zouden zich met hun nederlandse achtergrond en met hun achtergebleven ouders nauwelijks kunnen handhaven in Turkije. En bijna geen enkele turkse jongen kan f24.000,- opbrengen.

Wie hier deserteert mag nooit meer terug naar Turkije.

SOS JAAL

Het krea-team van de VPRO televisie haalde enkele weken geleden de heren Jacobse & Van Es weer eens van zolder. Zij deden helder uit de doeken hoe je 'legaal' de buit veel vetter binnen kan halen, dan op de schemerige manier die we eigenlijk van het duo gewend waren.

Simpel: je richt een aantal BV's op en dan ga je schuiven met commissarissen, direkteursposten, het geld. Aftrek hier, WIRpremie daar enzovoorts. Gelachen dat we hebben en... waar halen ze het toch vandaan?

Ook dat is simpel: gewoon uit de eigen dagelijkse praktijk. Lees maar eens de onderstaande mededelingen van de Hilversumse kamer van koophandel.

Vooral de derde BV is intrigerend. Is er misschien een lezer(es) van dit onvolprezen blad, die duidelijk kan maken wat de voordelen zijn van deze constructie? Want wat zie je daar: de direkturen van BV nummer drie zijn geen mensen, maar BV's.

Het werpt toch een heel ander licht op de grappen en grollen van beide heren.

(Voor alle duidelijkheid: dit is geen rot geintje, gefaked, in elkaar gezet. Dit is werkelijk waar! De afdruk hieronder komt uit de "Nederlandse Staatscourant". Heb je die dan niet gelezen? Uit het nummer van woensdag 3 maart 1982, bladzijde 15).

35.388 - Koot B.V., Hilversum.
Omschr. bedr.: prod. en expl. van produkties in druk en op audio-visueel gebied. Maatsch. kap.: f 175 000; gepl./gest.: f 35 000. Statuten: nederl. akte v. opr. dd. 23-2-82. Dir.: C. R. van Kooten, Hilversum (a) per 16-2-82.

35.389 - Bie's B.V., Bussum. Omschr. bedr.: prod. en expl. van produkties in druk en op audio-visueel gebied. Maatsch. kap.: f 175 000; gepl./gest.: f 35 000. Statuten: nederl. akte v. opr. dd. 23-2-82. Dir.: W. P. de Bie, Bussum (a) per 16-2-82.

35.390 - Het Simplistisch Verbond B.V., Hilversum. Omschr. bedr.: prod. en expl. v. produkties in druk en op audio-visueel gebied. Maatsch. kap.: f 175 000; gepl./gest.: f 35 000. Statuten: nederl. akte v. opr. dd. 23-2-82. Dir.: Koot B.V., Hilversum (a) per 16-2-82. Dir.: Bie's B.V., Bussum (a) per 16-2-82.

NU WEER

Om weer te struikelen over het welgevallen gedaver van de Leidschendamse burgemeester, sorry, zo laat je je over je politieke tegenstanders in de wandelgangen niet uit, tegendeel zelfs. Voor de goede verstandhouding zijn de meest extreme politieke tegenstanders elkaars beste vrienden, na de tweede kamer debatten. Wat te denken van het "Den Uyl - Wiegel pact"? Er is dus voor u in de residentiestad nog employment met een vriendelijke gedachte.

Maar daarover wilde ik u niet schrijven. Ik had het over de burgervader van Leidschendam willen hebben. Ik wil namelijk nog wat toevoegen aan het eerder verschenen artikel.

Een keer per week, op woensdag, rolt namelijk het dorps(gek)krantje "De Leidschendammer" bij mij in de brievenbus. Nu heb ik jaren de gewoonte gehad het krantje samen met de "Nu" en "Posthoorn" meteen met de oude kranten weg te doen. Sinds enige maanden is daar door omstandigheden een verandering in gekomen. Dus neem ik hen tegenwoordig "snel" even door. Daarbij stuit ik wekelijks onherroepelijk op een aantal foto's van bovengenoemde bewindsman, die zich aan een ieder, van bejaarde tot commissaris der koningin, zijn hand leent.

Dat hand lenen voor de foto schijnt hier in het dorp een etikette te zijn. Uit welingelichte bron heb ik vernomen dat voor de komst van genoemd potentiaat er een PvdA wethouder, populair tot dan toen, ook wekelijks zo handelend met minimaal twee foto's in dit blad stond.

Beware me ervoor dat ik alle Leidschendamse polipisie ga doorlichten; maar merk wel op dat de wethouder ook nu nog als enige PvdA-er actief is in gedoemde gemeenteraad, en dat tussen cda en vvd wethouders. Zo ligt de geloofwaardigheid der politiek nu eenmaal.

Bedenk hierbij dat de leugen de waarheid behelst. Ze spreken de waarheid en liegen behoorlijk; ik lieg en spreek de waarheid behoorlijk.

Leidschendam 20 - 12 - 83
Albert P.C. de Brauw

Jammer, uw inzending is te laat binnen. De 25 piek blijft in de pot. Dit is de oplossing:

boskoop

Boekhandel "De Vijfde Kolonne"
Nieuwstraat 18
Open: 19-21 uur vrijdags
11-16 uur zaterdags
Tevens vrijdags tijdens openingsuren:
kraakspreekuur.

Drukkerij/uitgeverij "Macula"
Nieuwstraat 26
tel 4381 & 6079

Boskoops anti fascisme kommittee
p/a Zuidkade 114

delft

Kraakkaffee, Voorstraat 78
spreekuur 21-22 uur maandag

Vrouwenhuis
Molslaan 46, tel 126511
dinsdagavond vrouwenkaffee

Blijf van mijn lijf
Postbus 3267, tel 124501

Vrouwen tegen seksistisch geweld
Postbus 3293

Vrouwen hulp telefoon. 146110

Muurkrant, postbus 3218

Stadskrant "Blauwdruk", postbus 3249

Werklozen aktie kommittee (WAK)
tel 145798

Kaffee Voorstraat 78
donderdagavonds vanaf 20.30 uur

gouda

De straten zijn verlaten

leiden

Infowinkel Alarm
Lokhorststraat 25

Boekwinkel Manifest
Hoogl Kerkgracht 4, tel 125691

Feministische boekhandel Gaia
P.kerkchoorsteeg 1, tel 143684

Ziekenboeg, Noordeinde 2a

Kraakbond (bij het KWJ op dinsdag)
Koppenhinksteeg 2, tel 121139
17-18 uur

Wegloophuis zoekt vrijwilligers
Doortje 130963 of Els 146381

zoetermeer

Persburo buitenlanders
Postbus 294, 2700 AG

den haag

WAF/sollisiteek
Stationsweg 102, tel 896230

Buro voor rechtshulp (gratis juridisch advies en toewijzing advocaten).
ma, di, do & vr 9.30-12 uur
Javastraat 52, tel 639905

Sosjale Joenit (aktie, hulp & infocentrum voor jongeren in krisissituaties)
Juf Idastraat 10, tel 655930

Buitenom 216 voor:
koffiehuis/eetkaffee 'Blau'
wo t/m zo 16-20 uur
boekhandel 'De Grote Leegte'
dezelfde dagen & tijden
drukkerij 'De Bijstand'

Kraakspreekuren
vri 'De Grote Leegte' (zie boven)
wo 19-21 uur 'Het Brullende Breekijzer'

Kraakkaffee 'Het Brullende Breekijzer'
Lutherse Burgwal 1
wo t/m zo vanaf 22 uur

Vrouwenhuis/boekhandel 'Trix'
Anna Palownastraat 35

Boekhandel 'De Rooie Hond'
W. de Withstraat 35, tel 648861

Emmaus rommelmarkten (opbrengst voor groepen in binnen en buitenland)
Prinsegracht 36, tel 639273

Haags Initiatief
meldkamer fascisme/diskriminatie
tel 468810 overdag
tel 604402 's avonds

Uitjebol, zelf gemaakte kleding
Stootjekop, koffieshop
Boekhorststraat 121
('s maandags gesloten)

Haagse Zwartrijdersbond
P/a Juf Idastraat 10

Dienstweigerspreekuur
Woensdags 20-22 uur
P/a Juf Idastraat 10

Vrouwenkaffee "Madam Mikmak"
Piet Heinstraat

Hulpverlening Verkrachte Vrouwen
tel 540264
19.30-22.30 uur woensdag
9.30-12.30 uur vrijdag

leidschendam

Leidschendam's Initiatief tegen Racisme,
Fascisme en diskriminatie,
postbus 89

bij de kachel weg

WADDINXVEEN
Het Ketelhuis
Busken Huetlaan 94a
De wereldwink Waddinxveen organiseert op het bovenstaande adres een 3e wereld filmfestival.

Agenda:
17-01-84: Yol
31-01-84: Sambizanga
14-02-84: Salt of the earth
28-02-84: Leila et les autres

Toegangsprijs per film is f4,-
Voor alle vier tesamen: f12,-

LEIDEN

Alles voor het vaderland.

Op 25 januari komt ZKHss Bernhard naar Leiden om samen met het paramilitaire en fascistoïde Pro Patria, een onderdeel van het studentencorps, waarvan Bernhard beschermheer is, schietoefeningen te houden en om aansluitend te gaan zuipen in de sociëteit van het corps. In deze Zwarte meer over Pro Patria en het Leidse corps (zie pagina 16 en 17), dat dit jaar het 34ste lustrum meente te moeten gaan vieren, omdat de vuile praktijken van Pro Patria nauwelijks buiten de Leidse Universiteit bekend zijn.

AMSTERDAM
EL SALVADOR-DEMO
zaterdag 21 januari organiseert het El Salvador-komitee een landelijke demonstratie tegen de VS-inmenging in Midden-Amerika.
vertrek vanaf het beursplein om 12.30

- Contributie f10,- per maand
Dek je in tegen risico's als:
- beoogde verhoging van boete (f40,-)
- Inzet van extra controleurs
- Vermeerdering van het aantal zones
- Jaarlijks te grote prijsverhoging
HZB, p/a Juf Idastraat 10 Den Haag.

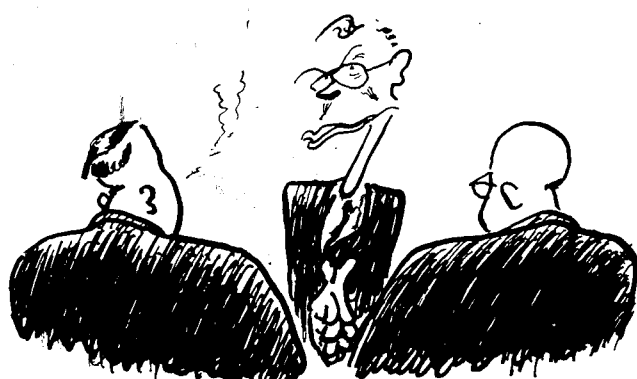
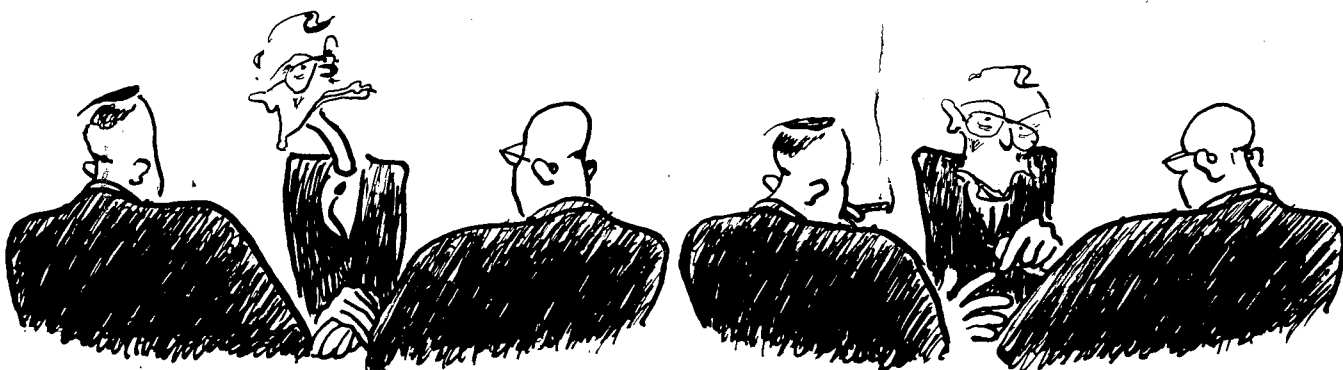
Richt in je eigen woonplaats ook een zwartrijdersbond op!!

HAHA
HIHI

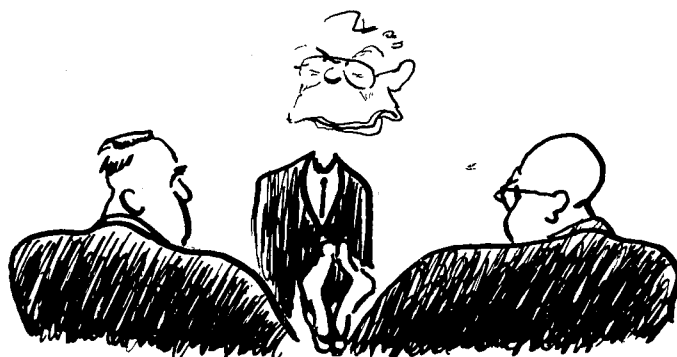

ER WAS EENS EEN EXAMEN POLITICOLOGIE

IETS GEHEEL ANDERS,
MENEER JANMAAT:
HOEVEEL IS
VJF PLUS
TWEË

IK WEET HET HEUS
WEL

HET IS MINDER DAN TIEN DAT
KAN IEDEREEN DIE ER TUSSEN
WOONT U ZO VERTELLEN
EN MEER DAN PAK-
WEG TWEË WEET
U TOCH OOK WEL
OM OVER RITUEEL
SLACHTEN MAAR TE
ZWIJGEN

